

บทความที่ ๑ - ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลกระทบต่อไทย

หลายคนคงไม่รู้ว่าอาเซียน หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations ตัวย่อคือ ASEAN) มีบทบาทมากน้อยเพียงใดต่อไทยซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในบรรดาสมาชิกสิบประเทศอาเซียนมีผลต่อเราหลายด้าน ที่ผ่านมามีข่าวนี้ก็คือข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนหรืออาฟต้า (AFTA) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 ตามข้อตกลงนี้ไทยต้องยกเลิกโควตาสินค้าเกษตร 23 รายการและลดภาษีเป็น 0% เช่น น้ำมันดิบ กระเทียม พริกไทย ข้าว ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ น้ำมันถั่วเหลือง และบางรายการลดภาษีเป็น 5% เช่น เมล็ดกาแฟ มันฝรั่ง เนื้อมะพร้าวแห้ง โชคดีที่เมื่อปีที่ผ่านมาปรากฏว่าในภาพรวมไทยสามารถส่งออกสินค้าเกษตรและอาหารไปยังกลุ่มประเทศอาเซียนได้มากขึ้น แต่อีกไม่กี่ปีข้างหน้าเราจะใจเย็นอยู่ไม่ได้เพราะ**ประชาคมอาเซียน**กำลังจะเกิดขึ้น ผู้นำอาเซียนได้เห็นพ้องกันให้จัดตั้งประชาคมอาเซียนที่ประกอบด้วย 3 เสาหลัก ได้แก่ **ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน** ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ**ประชาคมสังคม-วัฒนธรรมอาเซียน** ในปี พ.ศ.2558 ประชาคมที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อเราทั้ง**ผลทางด้านบวก**และ**ผลทางด้านลบ**มากที่สุดก็คือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพราะมีข้อตกลงที่เรียกว่าความตกลงการค้าสินค้าของอาเซียน (Asean Trade in Goods Agreement - ATIGA) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ว่า “เพื่อให้ประสิทธิผลในการเคลื่อนย้ายสินค้าอย่างเสรีภายในอาเซียนซึ่งเป็นหลักการหนึ่งในการรวมตัวเพื่อเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน เพื่อให้มีการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในเชิงลึกยิ่งขึ้น” การยกเลิกภาษีหรือโควตาสินค้าต่างๆ ตามข้อตกลง AFTA ดังกล่าวข้างต้นจะเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวาง

ดังนั้นเมื่อเกิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การค้าขาย การลงทุน และการประกอบธุรกิจต่างๆ จะเปิดกว้างในหมู่สมาชิกทั้ง 10 ประเทศ **สินค้าออกของเราจะมีตลาดใหญ่ขึ้น** และคนไทยจะสามารถไปลงทุนทำธุรกิจหรือไปทำงานได้ในประเทศสมาชิกทุกประเทศ **โอกาสในการประกอบอาชีพของคนไทยจะเพิ่มขึ้น**เป็นอย่างมาก ทั้งสองประการนี้คือผลทางด้านบวกที่เห็นได้ชัดจากการจัดตั้ง**ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน** นอกจากนี้ยังมีผลด้านบวกอื่นๆอีกหลายอย่างซึ่งจะไม่ขอกล่าวในที่นี้

เมื่อมีผลทางด้านบวกก็มักจะมีผลทางด้านลบด้วย ประการแรกคือ**ประเทศสมาชิกอื่นก็ส่งสินค้าออกได้อย่างเสรีเช่นกัน** ซึ่งจะทำให้ความหวังของเราที่จะมีตลาดสินค้าส่งออกใหญ่ขึ้นไม่เป็นไปตามคาด เพราะสินค้าออกของเรามีคู่แข่งสำคัญหลายรายการ เช่น ข้าว คู่แข่งก็คือเวียดนามและพม่า ยางพาราก็มีมาเลเซียและอินโดนีเซียเป็นคู่แข่ง แม้แต่ตลาดข้าวในประเทศก็อาจถูกโจมตีด้วยข้าวจากประเทศอื่นที่มาราคาถูกกว่าแต่มีคุณภาพใกล้เคียงกัน ผลลบอีกอย่างหนึ่งก็คือ **คนชาติอื่นก็ไปทำงานได้ในทุกประเทศของอาเซียน** ทำให้ความหวังที่ว่าโอกาสในการประกอบอาชีพของเราจะเพิ่มขึ้นกลับเป็นไปได้ในทิศทางตรงกันข้ามได้ แม้แต่งานดีๆในบ้านเราก็อาจถูกคนชาติอื่นในอาเซียนเข้ามาแย่งงาน

อีกไม่นานก็จะถึงปี พ.ศ. 2558 ในเวลาที่เหลืออีกเพียง 3-4 ปี เราจะต้องเตรียมความพร้อมอย่างจริงจัง ไม่เช่นนั้นผลในด้านดีทั้งสองอย่างก็จะเจออุปสรรคขัดขวางดังกล่าวข้างต้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนจะเตรียมความพร้อมกันอย่างไรคงต้องพูดกันยืดยาว จึงขอยกไปว่ากันในบทความที่ 2

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
01	คนอื่นที่ไปทำงานได้ในทุกประเทศของอาเซียน				
02	ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน				
03	ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน				
04	ประชาคมสังคม-วัฒนธรรมอาเซียน				
05	ประชาคมอาเซียน				
06	ประเทศสมาชิกอื่นที่ส่งสินค้าออกได้อย่างเสรี				
07	ผลทางด้านบวก				
08	ผลทางด้านลบ				
09	สินค้าออกของเราจะมีตลาดใหญ่ขึ้น				
10	โอกาสในการประกอบอาชีพของคนไทยจะเพิ่มขึ้น				

บทความที่ ๒ - ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลกระทบต่อไทย

ดังที่กล่าวในบทความที่ 1 ว่า เมื่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2558 ไทยน่าจะได้ประโยชน์หลายๆ ด้าน ที่สำคัญคือตลาดสินค้าส่งออกของเราจะเพิ่มขึ้น และคนของเราก็มีช่องทางประกอบอาชีพกว้างขวางขึ้น เพราะสามารถไปลงทุนทำธุรกิจหรือไปทำงานได้ในทุกประเทศที่เป็นสมาชิกอาเซียน เพื่อให้ประโยชน์หรือผลทางด้านบวกเกิดขึ้นได้เต็มที่ เรามี**สิ่งที่จะต้องเร่งปรับปรุงพัฒนา**กันอย่างจริงจังหลายอย่าง ที่จริงเรื่องนี้มีหลายฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชนได้พูดกันมานานพอควร แต่คนของเรายังไม่ค่อยตื่นตัวกันนัก แม้ขณะนี้ดูเหมือนจะสายเกินไป เพราะอีกเพียง 3-4 ปีก็จะเข้า พ.ศ.2558 แล้ว แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

ถ้าพิจารณาจากผลทางด้านบวกดังกล่าวข้างต้นก็คงระบุได้เลยว่า **สิ่งที่ต้องพัฒนาให้สอดคล้องกันคือ สินค้าส่งออก และความรู้ความสามารถของคนไทย** สินค้าออกของเราจะต้องเป็นเช่นไรจึงจะแข่งขันกับสินค้าชาติอื่นได้ คำตอบก็คือต้อง**คุณภาพสูงและต้นทุนต่ำ** สินค้าออกของเราหลายรายการมีคู่แข่งที่เป็นประเทศสมาชิกอาเซียน เราต้องพัฒนากระบวนการผลิตทุกขั้นตอนให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพ และหามาตรการลดต้นทุนทุกๆขั้นตอนให้สินค้าของเรามีต้นทุนต่ำ เช่นข้าว ต้องปรับปรุงตั้งแต่เรื่องการใช้พันธุ์ข้าวที่เหมาะสมกับพื้นที่แต่ละแห่ง การปลูก การเก็บเกี่ยว การสีข้าว หาทางลดราคาเมล็ดพันธุ์ ราคาปุ๋ย ส่งเสริมการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ และลดต้นทุนการขนส่ง ถ้าการผลิตสินค้าแต่ละอย่างดำเนินการในลักษณะนี้ **สินค้าส่งออกของเราต้องแข่งขันได้อย่างแน่นอน**

สำหรับเรื่องความรู้ความสามารถของคนไทยนั้น ก็ต้องพิจารณาว่าเราต้องมีความรู้ความสามารถอะไรบ้างจึงจะแข่งขันกับคนชาติอื่นได้ ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ**ทักษะภาษาอังกฤษ** ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับคนชาติอื่นๆ และหากสามารถใช้ภาษาของคนในประเทศกลุ่มอาเซียนได้อีก 1-2 ภาษา ก็ยิ่งได้เปรียบ ความสามารถและ**ทักษะในการบริหารจัดการ**และการเป็นผู้ประกอบการก็สำคัญ เพราะหากเราจะประกอบธุรกิจของเราเองก็ต้องมีทักษะเหล่านี้ ที่จริงเรื่องความรู้และทักษะที่สำคัญและจำเป็นสำหรับยุคที่โลกมีการเปิดเขตการค้าเสรี (Free Trade Areas - FTA) มากขึ้นเรื่อยๆ นอกเหนือจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้มีผู้ศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์และรวบรวมไว้เป็น “ทักษะและความรู้สำหรับยุคศตวรรษที่ 21” (Twenty First Century Skills and Knowledge) ซึ่งเป็นความรู้ความสามารถที่คนไทยจำเป็นต้องมีเพื่อรองรับการเปิดประชาคมอาเซียนเช่นกัน อาทิ ความรู้ความเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรู้เรื่องเศรษฐกิจและการเงิน **ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร** ทักษะการทำงานร่วมกัน ฯลฯ ด้วยทักษะต่างๆเหล่านี้ของคนไทยและด้วยคุณภาพและต้นทุนของสินค้าออกของไทยที่นอกเหนือจากจะมีคุณภาพสูงยังมีต้นทุนต่ำอีกด้วย จะทำให้**ไทยสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นในอาเซียนได้** และทำให้**ไทยยืนอยู่ในประชาคมอาเซียนได้อย่างสง่างาม**

ที่กล่าวมาเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเร่งกระทำ สำหรับนักเรียนและนิสิตนักศึกษาซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติยิ่งต้องตระหนักในเรื่องนี้ และเร่งพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถและทักษะต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น ทักษะเหล่านี้จะหวังพึ่งการเรียนในห้องเรียนแต่อย่างเดียวไม่ได้ ต้องใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ อย่าเสียเวลากับเกมคอมพิวเตอร์หรือโทรศัพท์มือถือให้มากนัก ต้องแบ่งเวลาให้เป็น ไม่เช่นนั้นจะเสียใจภายหลัง

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
11	ความรู้ความสามารถของคนไทย				
12	คุณภาพสูง				
13	ต้นทุนต่ำ				
14	ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร				
15	ทักษะในการบริหารจัดการ				
16	ทักษะภาษาอังกฤษ				
17	ไทยยืนอยู่ในประชาคมอาเซียนได้อย่างสง่างาม				
18	ไทยสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นในอาเซียนได้				
19	สิ่งที่ต้องเร่งปรับปรุงพัฒนา				
20	สินค้าส่งออก				

บทความที่ ๓ - อนาคตของประเทศ บทวิเคราะห์จากแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๑

ขณะนี้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 สำหรับช่วงปี พ.ศ. 2555-2559 ได้ประกาศออกมาแล้ว แผนฉบับนี้วิเคราะห์ว่า**สถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต**จะมีอะไรบ้างเกิดขึ้น ซึ่งที่สำคัญคือการเปลี่ยนแปลงระดับโลก และระดับประเทศที่มีผลกระทบต่อไทย การเปลี่ยนแปลงบางอย่างก็ทำให้เกิดความเสี่ยงในการพัฒนาประเทศ เช่น การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกที่ทำให้เกิดภัยพิบัติรุนแรง ซึ่งเราเองก็โดนเรื่องน้ำท่วมครั้งใหญ่เมื่อปีที่แล้ว บางอย่างก็ทำให้เกิดทั้งความเสี่ยงและ**โอกาสในการพัฒนาประเทศ**

ในฐานะเยาวชนของชาติ นักเรียนจำเป็นต้องรู้ว่าอนาคตของประเทศจะเป็นอย่างไร จึงขอนำสาระสำคัญบางส่วนที่วิเคราะห์ไว้ในแผนฉบับนี้มาถ่ายทอดให้ทราบ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงบางประการที่ทำให้เกิดทั้งโอกาสและ**ความเสี่ยงในการพัฒนาประเทศ** ได้แก่ การปรับตัวเข้าสู่**เศรษฐกิจโลกแบบหลายศูนย์กลาง** ปัญหาความมั่นคงทางอาหารและพลังงานของโลก และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเรา เป็นต้น

การปรับตัวเข้าสู่เศรษฐกิจโลกแบบหลายศูนย์กลาง เช่น การรวมกลุ่มภายใต้กรอบการค้าเสรีของอาเซียนกับจีน ญี่ปุ่น และอินเดีย การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 จะมีผลกระทบต่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของไทย ถ้าเราเตรียมการไว้พร้อม ผลของการเปลี่ยนแปลงนี้ก็จะยังเป็นโอกาสในการพัฒนาประเทศ แต่หากเราไม่พร้อมก็ย่อมเป็นความเสี่ยงที่น่าวิตก

ปัญหาสำคัญระดับโลกประการต่อมาคือ**ปัญหาความมั่นคงทางด้านอาหาร** ความต้องการสินค้าอาหารจะสูงขึ้นจากการเพิ่มประชากรโลก แต่การผลิตจะลดลงด้วยข้อจำกัดด้านพื้นที่และการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ ในฐานะที่ไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารสำคัญของโลกก็ควรมีผลเป็นโอกาส แต่หากเราประมาทโอกาสนี้ก็จะกลายเป็นความเสี่ยง เพราะต้องแข่งขันกับประเทศในอาเซียนด้วยกันเช่นเวียดนาม

สำหรับการเปลี่ยนแปลงทางด้าน**เศรษฐกิจของไทย** แนวโน้มอัตราการขยายตัวและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และการท่องเที่ยว มีการเชื่อมโยงทำให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยเฉพาะด้านการค้าและการลงทุน ถ้าเราสามารถแก้ไขจุดอ่อนเช่น กฎหมายกีดกัน และระเบียบทางเศรษฐกิจที่ไม่เอื้อต่อการจัดระบบการแข่งขันที่เป็นธรรมและเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจก็จะเกิดเป็นโอกาส แต่ถ้าทำไม่ได้หรือทำล่าช้า ก็ย่อมเป็นความเสี่ยง

เพื่อให้เราสามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องเสริมสร้างภูมิคุ้มกันประเทศ ได้แก่ ยึดมั่นในสถาบันพระมหากษัตริย์ ซึ่งยึดโยงคนในชาติให้เกาะเกี่ยวกันอย่างแน่นแฟ้น วิจัยและ**พัฒนาความรู้และเทคโนโลยีที่ทันสมัย** เพื่อเป็นฐานในการพัฒนาประเทศและการพัฒนาศักยภาพของคนไทย **ส่งเสริมค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม**ซึ่งยึดโยงคนไทยให้เป็นปึกแผ่นและลดความขัดแย้งในสังคมไทย **ส่งเสริมภาคการเกษตร**ซึ่งเป็นฐานรายได้หลักและความมั่นคงด้านอาหารของประเทศ รวมทั้ง**สร้างความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น**ให้เป็นพลังหลักในการ

พัฒนาฐานรากของประเทศให้มั่นคง ภูมิคุ้มกันดังกล่าวจะช่วยทำให้เกิดโอกาสและลดความเสี่ยงในการพัฒนาประเทศได้
 อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
01	การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจของไทย				
02	ความเสี่ยงในการพัฒนาประเทศ				
03	ปัญหาความมั่นคงทางด้านอาหาร				
04	พัฒนาความรู้และเทคโนโลยีที่ทันสมัย				
05	เศรษฐกิจโลกแบบหลายศูนย์กลาง				
06	ส่งเสริมค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม				
07	ส่งเสริมภาคการเกษตร				
08	สถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต				
09	สร้างความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น				
10	โอกาสในการพัฒนาประเทศ				

บทความที่ ๔ - แผนป้องกันและแก้ไขปัญหาน้ำท่วม

เมื่อกลางเดือนมกราคม พ.ศ.2555 เลขาธิการคณะกรรมการยุทธศาสตร์ เพื่อวางระบบและการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ (กยน.) ให้สัมภาษณ์ สื่อมวลชนเรื่อง**แผนระยะสั้น**และระยะยาวเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาน้ำท่วมซึ่งที่ประชุม กยน. ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ 6 มกราคม โดยอธิบายว่าเริ่มต้นด้วยการพิจารณา**ปัญหาที่ทำให้เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่**เมื่อปีที่แล้ว ที่สำคัญได้แก่ ปริมาณน้ำฝนมากขึ้นถึงร้อยละ 40 เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ทำให้เกิดปัญหาในการกำหนดปริมาณน้ำในเขื่อนที่จะกักเก็บไว้ใช้ในหน้าแล้ง ปัญหาต่อมาคือ**พื้นที่แถบต้นน้ำถูกบุกรุกทำลาย** จนไม่มีป่าไม้เพียงพอที่จะดูดซับและชะลอน้ำ ปัญหาก็อย่างหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดเมื่อปีที่แล้วคือ ไม่มีระบบฐานข้อมูลน้ำที่ชัดเจนและแม่นยำว่าจะมีน้ำมากน้อยเพียงใด จะไหลท่วมพื้นที่ไหนบ้าง ปัญหาสุดท้ายคือ**แหล่งเก็บกักน้ำตามธรรมชาติถูกบุกรุก** ซึ่งนอกจากจะทำให้พื้นที่รองรับน้ำลดลง ยังกีดขวางทางไหลของน้ำอีกด้วย เลขาธิการ กยน. กล่าวว่าปัญหาสำคัญทั้ง 4 อย่างนี้เองคือที่มาของแผนระยะสั้นและแผนระยะยาวซึ่งประกอบด้วยแผนงาน 8 แผน บางแผนจัดเป็น**แผนระยะยาว**อย่างเดียว บางแผนจัดเป็นทั้ง**แผนระยะสั้น**และ**ระยะยาว** กล่าวคือ

1. **แผนงานฟื้นฟูอนุรักษ์ป่าและระบบนิเวศน์** โดยเฉพาะป่าไม้ในพื้นที่ตอนบนซึ่งเป็นแหล่งต้นน้ำสำคัญและช่วยชะลอน้ำฝนไม่ให้ไหลหลากลงอย่างรวดเร็ว แผนนี้เป็น**แผนระยะยาว**
2. **แผนบริหารจัดการเขื่อนเก็บน้ำและการจัดการน้ำของประเทศ** ในระยะสั้นถือเป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะต้องนำข้อมูลน้ำปีที่แล้วมาใช้ในการพิจารณาปริมาณน้ำที่จะกักเก็บไว้ในเขื่อนให้เหมาะสม ส่วนระยะยาวต้องบริหารจัดการลุ่มน้ำและแหล่งน้ำทั้งหมดในประเทศ
3. **แผนฟื้นฟูและปรับปรุงสิ่งปลูกสร้างเดิม** คือปรับปรุงคันกันน้ำและประตูระบายน้ำที่ชำรุด ขุดลอกคูคลองและเรือถอนสิ่งปลูกสร้างที่รูกล้ำขวางทางน้ำ แผนนี้เป็นทั้ง**แผนระยะสั้น**และ**ยาว**
4. **แผนพัฒนาคลังข้อมูลระบบพยากรณ์ และเตือนภัย** เรื่องข้อมูลเป็นปัญหามากเมื่อปีกลาย ระยะสั้นต้องปรับปรุงอย่างเร่งด่วนให้ทันปีนี้ ส่วนระยะยาวต้องปรับปรุงให้เป็นระบบและทันสมัย
5. **แผนเผชิญเหตุเฉพาะพื้นที่** โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญ เช่นเขตเศรษฐกิจในตัวเมือง เขตนิคมอุตสาหกรรม และเขตโบราณสถานของชาติ แผนนี้จัดเป็น**แผนระยะสั้น**และ**ระยะยาว**เช่นกัน
6. **แผนกำหนดพื้นที่รองรับน้ำอง** เป็นแผนทั้งสองระยะ ปีนี้ตั้งเป้าว่าต้องเร่งหาพื้นที่รองรับน้ำให้ได้ถึงสองล้านไร่ ระยะยาวต้องพัฒนาแก้มลิงเพิ่มเติม รวมทั้งสร้าง flood way ให้ได้
7. **แผนปรับปรุงองค์กรบริหารจัดการน้ำ** ระยะสั้นต้องรวมศูนย์การบริหารและตัดสินใจสั่งการเรื่องน้ำ ส่วนระยะยาวต้องปรับปรุงองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งขณะนี้มียุทธศาสตร์การกรมมาก
8. **แผนงานสร้างความเข้าใจ** ยอมรับและมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการน้ำ เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วม เข้าใจและยอมรับแผนต่างๆ จะได้ลดความขัดแย้งซึ่งเกิดขึ้นมากเมื่อปีกลาย

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเองก็บอกว่าถึงจะมีหลายแผน que เริ่มดำเนินการไปบ้างแล้ว แต่ก็ไม่อาจรับประกันได้ว่าจะไม่ มีปัญหาน้ำท่วม แต่ถึงมีก็จะไม่รุนแรงเหมือนปีที่ผ่านมา ดังนั้นเราจะต้องไม่ประมาท ต้องติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด จะได้วางแผนเตรียมการรับมือได้ทันที่

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
11	น้ำฝนมากขึ้นถึงร้อยละ 40				
12	ปัญหาที่ทำให้เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่				
13	แผนกำหนดพื้นที่รองรับน้ำนอง				
14	แผนงานฟื้นฟูอนุรักษ์ป่าและระบบนิเวศน์				
15	แผนเผชิญเหตุเฉพาะพื้นที่				
16	แผนฟื้นฟูและปรับปรุงสิ่งปลูกสร้างเดิม				
17	แผนระยะยาว				
18	แผนระยะสั้น				
19	พื้นที่แถบต้นน้ำถูกบุกรุกทำลาย				
20	แหล่งเก็บกักน้ำตามธรรมชาติถูกบุกรุก				

บทความที่ ๕ เรื่อง ป่าพรุควนเคร็ง

ชื่อ "พรุควนเคร็ง" เรียกตามสภาพภูมิศาสตร์ คือ พรุ หมายถึงพื้นที่ที่มีน้ำตลอดเวลา ควน หมายถึงที่สูง เคร็ง หมายถึงแหล่งน้ำ อยู่ในเขตอำเภอเชียรใหญ่ เฉลิมพระเกียรติ ร่อนพิบูลย์ ชะอวด หัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง มีพื้นที่ประมาณ 223,320 ไร่ มีกระจุด ปรีอ และเสม็ดขึ้นอยู่ทั่วไป พื้นที่ส่วนน้อยที่เป็นที่สูงเป็นที่อยู่อาศัยของราษฎร ทรัพยากรสำคัญคือกระจุด ชาวพรุควนเคร็งแทบทุกครัวเรือนทำเส้นกระจุดขาย และสานเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อใช้เองและจำหน่าย รายได้หลักจึงมาจากกระจุด

เมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ชาวใหญ่ชาวหนึ่งที่เป็นที่สนใจกันมากคือ ไฟไหม้ป่าพรุควนเคร็งเสียหายไปกว่าหมื่นไร่ ซึ่งรวมพื้นที่ของโครงการศึกษาพันธุ์ไม้เสม็ดชาวควนบงจรในพระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เกือบ 2,000 ไร่ จากการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนโดยผู้ใหญ่จากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง พอสรุปได้ว่าขณะนี้**ป่าพรุควนเคร็งเสียหายมาก** ยังผลให้**สูญเสียแหล่งรายได้สำคัญ**ของชาวบ้าน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราชคนปัจจุบันกล่าวว่า เมื่อ 12 ปีก่อน สภาพป่าพรุควนเคร็งยังอุดมสมบูรณ์มาก การบุกรุกป่าทำสวนปาล์มน้ำมันก็เพิ่มมีประปราย แต่เมื่อกลับมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดก็พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในช่วง 10 ปี **เศษ**มากมาย ที่ดีก็มี เช่น การคมนาคมขนส่งดีขึ้น มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัยเพิ่มขึ้น แต่ที่ทำให้ป่าพรุควนเคร็งเสียหายมากก็มีมาเช่นกัน ที่เห็นชัดคือ ไฟป่าเกิดบ่อยและรุนแรงขึ้น **พื้นที่ป่าจำนวนมากถูกบุกรุก**ทำการเกษตร เช่น การทำสวนปาล์มและสวนยางพารา รวมทั้งมีการ**ปิดกั้นเส้นทางไหลเวียนน้ำ**ในป่าพรุจากการตัดถนนผ่านป่าพรุแต่ไม่ทำสะพานหรือท่อระบายน้ำใต้ถนนให้เพียงพอ และจากการทำร่องสวนและยกคูดินเพื่อปลูกพืช นอกจากนี้ยังมี**ปัญหา ระดับน้ำในป่าพรุลดลง** เนื่องจากต้องแบ่งน้ำไปใช้เพื่อการเกษตรมากขึ้น และจากการที่มีฝนน้อยมากโดยเฉพาะในปีที่จนถึงจังหวัดนครศรีธรรมราชประสบภัยแล้ง ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดกล่าวว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน

สำหรับเรื่องไฟป่านั้น เหตุสำคัญที่ทำให้เกิด**ไฟป่าบ่อยและรุนแรงขึ้น**คือการลักลอบเผาป่าด้วยจุดประสงค์ต่างๆ เช่น เพื่อสะดวกในการหาปลา เนื่องจากพื้นที่ส่วนที่ไฟไหม้จะเป็นหลุมเป็นบ่อที่มีน้ำขังซึ่งมีปลาอยู่อาศัยและหลบภัยเป็นจำนวนมาก หรือเพื่อเผาหญ้าและวัชพืชรในพื้นที่ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน แต่ควบคุมไฟไม่ดีทำให้ไฟลุกลามออกมานอกพื้นที่

การที่ป่าพรุเสียหายมากจากเหตุการณ์ต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น นอกจากทำให้แหล่งรายได้หลักของชาวพรุควนเคร็งคือกระจุดสูญหายไป ยังทำให้**แหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำลดลง** และ**นกป่าไม่มีที่อยู่อาศัยและแพร่พันธุ์** เพราะป่าพรุเป็นที่อยู่อาศัยของนกน้ำจำนวนมากจนได้ชื่อว่าเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติตามสนธิสัญญาแรมซาร์ นอกจากนี้ยังทำให้**แหล่งกักเก็บน้ำและบำบัดน้ำเสียลดลง**ด้วย เพราะป่าพรุควนเคร็งเป็นเหมือนแก้มลิงรองรับกักเก็บน้ำและช่วยบำบัดน้ำเสียก่อนที่จะไหลลงสู่ทะเลสาบสงขลา

ขณะนี้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกำลังวางแผนแก้ไขปัญหา เช่น เร่งจัดการกับผู้เข้าไปบุกรุกพื้นที่ ป่าสงปรางและดำเนินคดีอย่างจริงจังกับผู้ลักลอบเผาป่า สร้างท่อระบายน้ำใต้ถนนที่ตัดผ่านป่าพรุ บริหารจัดการเรื่องน้ำไม่ให้น้ำในป่าพรุต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเกิน 20 เซนติเมตร หากทุกฝ่ายร่วมมือกันแก้ปัญหาอย่างจริงจังในระยะยาวน่าจะสามารถฟื้นฟูป่าพรุควนเคร็งให้กลับมาอยู่สภาพอุดมสมบูรณ์ได้ดังเดิม

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
01	ปิดกั้นเส้นทางไหลเวียนน้ำ				
02	การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในช่วง 10 ปีเศษ				
03	เกิดไฟป่าบ่อยและรุนแรงขึ้น				
04	นกป่าไม่มีที่อยู่อาศัยและแพร่พันธุ์				
05	ป่าพรุควนเคร็งเสียหายมาก				
06	พื้นที่ป่าจำนวนมากถูกบุกรุก				
07	ระดับน้ำในป่าพรุลดลง				
08	สูญเสียแหล่งรายได้สำคัญ				
09	แหล่งกักเก็บน้ำและช่วยบำบัดน้ำเสียลดลง				
10	แหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำลดลง				

บทความที่ ๖ อะไรจะเกิดขึ้นนับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558

ประเทศในกลุ่มอาเซียนจะรวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และมีผลอย่างจริงจังในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558 นับตั้งแต่วันนั้น ภูมิภาคนี้จะเปลี่ยนไปมากอย่างที่หลายคนอาจคิดไม่ถึง

เมื่อประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศรวมตัวกันเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน **ข้อตกลงของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน**จะทำให้การเคลื่อนย้ายสินค้า การลงทุนทำธุรกิจต่างๆ และการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือทำ**ได้อย่างเสรี** บรรยากาศการค้าและการลงทุนจะสะดวกมากขึ้นจากการลด/เลิกข้อจำกัด และกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่างๆ

เมื่อ**การเคลื่อนย้ายสินค้าทำได้อย่างเสรี** จะทำให้ไทยขยายการส่งออกสินค้าได้เพิ่มขึ้น เช่น เกษตรกรไทยจะส่งออกสินค้าได้มากขึ้น ไม่ใช่จำหน่ายเฉพาะตลาดภายในประเทศที่มีประชากร 69 ล้านคน แต่จะเพิ่มสูงขึ้นถึง 590 ล้านคนในตลาดอาเซียน แต่ในขณะเดียวกัน การเปิดเสรีในการเคลื่อนย้ายสินค้าก็จะทำให้**ประเทศอาเซียนอื่นขยายการส่งออกสินค้าได้มากขึ้น**เช่นกัน ทำให้**ข้อดีที่ไทยจะเพิ่มการส่งออกสินค้าได้มากขึ้น**นั้นลดลง เพราะสินค้าประเทศอื่นที่มีความหลากหลาย และ/หรือ ราคาถูกกว่าจะแข่งขันกับสินค้าส่งออกของไทยหรือแม้แต่แย่งตลาดภายในประเทศ ไทยจึงจำเป็นต้องเร่งปรับปรุงประสิทธิภาพและคุณภาพการผลิต เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับสินค้าประเทศอื่น

การที่แรงงานฝีมือหรือกลุ่มวิชาชีพเช่น แพทย์ พยาบาล วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี ของประเทศต่างๆ ในกลุ่มอาเซียนสามารถไปทำงานในประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นได้อย่างเสรี ผลที่ตามมา ก็จะเป็นไปในทำนองเดียวกันกับเรื่องการส่งออกสินค้า คือ **แรงงานฝีมือของไทยจะหางานทำได้ง่ายขึ้น** แต่ก็จะมีอุปสรรคขัดขวางที่สำคัญคือคนไทยที่มีจุดอ่อนเรื่องภาษาอังกฤษประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งคือ**ชาติอาเซียนอื่นก็เคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี** เช่นเดียวกัน หากไทยไม่เก่งพอ ภาษาไม่ดีพอ แทนที่เราจะหางานได้ง่ายขึ้นกลับจะถูกชาติอื่นแย่งงาน

สำหรับเรื่องการลงทุนทำธุรกิจ **ไทยสามารถลงทุนทำธุรกิจในประเทศอาเซียนอื่นได้** เนื่องจากมีการเปิดเสรีใน**การลงทุน** แต่อย่าลืมนึกว่าคนอื่นก็ทำได้เช่นกัน จึงต้องวางแผนและเตรียมการให้พร้อมอย่างเต็มที่ก่อนเริ่มเปิดประชาคมอาเซียน

เมื่อต้นเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ดร.สุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียนได้ไปบรรยายพิเศษที่มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม เรื่อง “กลยุทธ์การรับมือกับประชาคมอาเซียน” มีผู้เข้าร่วมรับฟังกว่า 1,000 คน ประเด็นหนึ่งที่ ดร.สุรินทร์ ย้ำเตือนคือ ภาษาอังกฤษจะเป็น “Working language of ASEAN” เมื่อเรารู้ตัวว่า**คนไทยมีจุดอ่อนเรื่องภาษาอังกฤษ** ถ้าเราไม่เร่งปรับปรุงแก้ไขพัฒนาตนเอง ประโยชน์ที่คนไทยควรจะได้จะลดลง โดยเฉพาะเรื่องการหางานทำ เพราะคน

ของเราจะต้องแข่งขันกับคนชาติอื่นในตลาดที่โตกว่าตลาดไทยเกือบสิบเท่า เราต้องเก่งจริงดีจริง และต้องมีทักษะที่เป็นเลิศจริงๆจึงจะเอาตัวรอดได้

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างหาคำตอบ			
11	การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือทำได้ง่าย				
12	การเคลื่อนย้ายสินค้าทำได้ง่าย				
13	การเปิดเสรีในการลงทุน				
14	ข้อตกลงของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน				
15	คนไทยมีจุดอ่อนเรื่องภาษาอังกฤษ				
16	ชาติอาเซียนอื่นก็เคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี				
17	ไทยจะเพิ่มการส่งออกสินค้าให้มากขึ้น				
18	ไทยสามารถลงทุนทำธุรกิจในประเทศอาเซียนอื่นได้				
19	ประเทศอาเซียนอื่นขยายการส่งออกสินค้าได้มากขึ้น				
20	แรงงานฝีมือของไทยจะหางานทำได้ง่ายขึ้น				

บทความที่ ๗ เรื่อง เด็กไทยกับไอที...เด็กลืดอก

"ปัญหาเด็กในปี 2556 นี้ ขอเรียกว่าเด็กลืดอก คือลืดอกนี้ **ลืดอกตัวเอง** และลืดอกเวลา" รศ.ดร. สมพงษ์ จิตระดับ อาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าวเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2556 การลืดอกนี้ ลืดอกตัวเอง **ลืดอกเวลา** ก็คือการใช้เวลามากเกินควรกับไอที ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน หรือแท็บเล็ต

จากผลวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนใช้ระบบไอทีเพื่อการเรียนรู้เพียงร้อยละ 20 ส่วนร้อยละ 80 ใช้เพื่อการบันเทิงและเกมส์ การลืดอกทั้งตัวเองและเวลาเช่นนี้ย่อมเกิดผลเสียตามมาหลายประการ จากเวที "คุมเข้มเด็กเล่นเกมส์ : ลิดรอนสิทธิ หรือช่วยสร้างสรรค์" ในการประชุมคณะกรรมการการจัดสมัชชาสุขภาพแห่งชาติ(คจ.สช.) ครั้งที่ 5 ซึ่งจัดขึ้นระหว่างวันที่ 18-20 ธันวาคม 2555 สรุปว่าการที่เด็กจำนวนมากใช้เวลามากเกินควรกับไอที ทำให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพเกิดผลด้านลบต่อพัฒนาการ และได้รับผลร้ายจากการรับเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมผ่านทางซอฟต์แวร์ เกมส์ เว็บไซต์

ที่ว่าเป็นอันตรายต่อสุขภาพก็คือ**ร่างกายอ่อนแอเจ็บป่วยง่าย** เพราะอยู่กับไอทีจนไม่มีเวลาออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา อีกทั้งสายตาก็มักจะเสียไปด้วย เพราะวันๆจ้องอยู่ที่หน้าจอ นอกจากนี้สุขภาพจิตอาจแปรปรวนกลายเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมรุนแรง ผู้อำนวยการสถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์กล่าวในที่ประชุม คจ.สช.ว่า สถิติของการติดเกมส์และมีพฤติกรรมรุนแรงจำเป็นต้องบำบัดรักษาเพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี

นอกจากเรื่องสุขภาพแล้ว การลืดอกตัวเองหรือลืดอกเวลาจนไม่มีเวลาทำกิจกรรมสร้างสรรค์อื่น เช่น การทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ การร่วมกิจกรรมชมรมต่างๆ ในสถานศึกษา หรือแม้แต่การพบปะพูดคุยสังสรรค์กับพ่อแม่ญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูง ย่อมทำให้เกิดผลลบต่อพัฒนาการของตัวเอง ซึ่งที่สำคัญคือ ทำให้**ขาดทักษะทางสังคม**และขาดทักษะในการติดต่อสื่อสาร

ปัจจุบันร้านเกมส์ที่เปิดให้บริการทั่วประเทศกว่า 30,000 ร้าน พอๆกับจำนวนสถานศึกษา ร้านเกมส์เหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่จำกัดเวลา ไม่มีการป้องกันการเข้าถึงเว็บไซต์ลามก เว็บไซต์ล่อลวง หรือเกมส์รุนแรงที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก ดังนั้นผลร้ายจากการรับเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมตามที่ คจ.สช. กล่าวข้างต้นก็คือ **ถูกล่อลวงเพื่อกระทำทางเพศ** ถูกล่อลวงเพื่อประสงค์ทรัพย์สิน และถูกล่อลวงเพื่อค้ำมนุษย์

ทำไมเด็กและเยาวชนไทยจำนวนมากจึงกลายเป็นเด็กลืดอกจนเกิดผลเสียใหญ่หลวงเช่นนี้ ความคิดเห็นจากเวทีในการประชุม คจ.สช.กล่าวว่า ต้นตอที่สำคัญ ก็คือ **ภาคธุรกิจร้านเกมส์เห็นเด็กเป็นเหยื่อ** เด็กขาดพื้นที่และกิจกรรมที่เหมาะสม และ**ครอบครัวไม่ดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด** หรือไม่เข้าใจกระทั่งว่าปล่อยให้ลูกเล่นเกมส์จนติดและกลายเป็นเด็กลืดอกนั้นส่งผลเสียอย่างไร

ที่ประชุม คจ.สช. เสนอให้ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนช่วยเร่งแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีต่างๆ ได้แก่ **ขจัดสื่อร้ายขยายสื่อดี** ซึ่งจะช่วยป้องกันปัญหาการถูกล่อลวงเพื่อกระทำการทางเพศและการล่อลวงอื่นๆ ปรับปรุงกฎหมายด้านสื่อให้มีความทันสมัย **ควบคุมเวลาและเนื้อหาการให้บริการไอที** ทั้งในร้านอินเทอร์เน็ตและเนื้อหาในเว็บไซต์ต่างๆ ซึ่งนอกจากจะช่วยลดอาการลืมนัดตัวเองและเวลา ยังป้องกันการถูกล่อลวงต่างๆดังกล่าว **จัดหาพื้นที่และกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชน** ซึ่งช่วยทำให้การลืมนัดตัวเองและลืมนัดเวลากับไอทีลดลง เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะแก้ปัญหาได้ดีที่สุดก็คือตัวเด็กและเยาวชนเอง โดยรู้จักผิดชอบชั่วดี และรับผิดชอบในการพัฒนาตนเองไปในทางที่ถูกที่ควร

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
01	ขจัดสื่อร้ายขยายสื่อดี				
02	ขาดทักษะทางสังคม				
03	ภาคธุรกิจร้านเกมส์เห็นเด็กเป็นเหยื่อ				
04	ควบคุมเวลาและเนื้อหาการให้บริการไอที				
05	จัดหาพื้นที่และกิจกรรมที่เหมาะสม				
06	ถูกล่อลวงเพื่อกระทำทางเพศ				
07	ครอบครัวไม่ดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด				
08	ร่างกายอ่อนแอเจ็บป่วยง่าย				
09	ลืมนัดเวลา				
10	ลืมนัดตัวเอง				

บทความที่ ๘ เรื่อง พิษภัยของมลพิษ

ข่าวฮือฮาข่าวหนึ่งเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.2556 คือประกาศขายวัด ดังภาพและคำบรรยายภาพจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

“หลวงปู่พุทธอิสระ เจ้าอาวาสวัดอ้นน้อย(ธรรมอิสระ) อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม ขึ้นป้าย ขนาดยาว 10 เมตร สูง 6 เมตรติดที่รั้ววัด ประกาศขายวัดในราคาถูก เนื่องจากทนกลิ่นเหม็นของโรงงานผลิตอาหารสัตว์ที่อยู่ตรงข้ามวัดไม่ได้”

เรื่องมลพิษก่อปัญหาให้สังคมไทยมานาน และนับวันจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ มลพิษมีหลายประเภทที่ทำพิษจนวัดทนไม่ได้ก็คือมลพิษทางอากาศหรืออากาศเสีย ซึ่งหมายถึงภาวะที่มีอากาศที่มีสารเจือปนอยู่ในปริมาณที่สูงกว่าปกติและเป็นเวลานานพอที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่างๆ เช่น อันตรายต่อมนุษย์ สัตว์ พืช สิ่งแวดล้อม และทรัพย์สิน สารเจือปนดังกล่าวกองอนามัยสิ่งแวดล้อม สำนักงานยกทม.เรียกว่า **สารมลพิษทางอากาศ** ซึ่งมีหลายอย่างเช่น **ฝุ่นละออง กลิ่น คาร์บอน** ละอองไอ ก๊าซหลายชนิด ฯลฯ

ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้กรุงเทพฯและเมืองใหญ่หลายเมืองเกิดปัญหาการจราจรติดขัดเข้าขั้นวิกฤติ รถยนต์และยานพาหนะต่างๆ ซึ่งเผาผลาญน้ำมันมากขึ้นจึงเป็นที่มาของก๊าซหลายชนิดที่เป็นสารมลพิษทางอากาศ เช่น ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ **ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์** ก๊าซออกไซด์ของไนโตรเจน รวมทั้งสารตะกั่ว กลิ่นท่อไอเสีย และฝุ่นละอองขนาดเล็กซึ่งเป็นสารไฮโดรคาร์บอน

โรงงานประเภทต่างๆ ที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมายบริเวณชานเมือง นิคมอุตสาหกรรมหรือแม้แต่ในแหล่งใกล้ชุมชนก็เป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอากาศเสีย เช่น โรงงานอาหารสัตว์ทำให้เกิดกลิ่นจนต้องประกาศขายวัด โรงงานปูนซิเมนต์ทำให้เกิดฝุ่นละออง โรงไฟฟ้าถ่านหินเป็นที่มาของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ โรงงานอุตสาหกรรมทำให้เกิดควัน ฯลฯ

ผลกระทบที่เกิดจากสารมลพิษทางอากาศมีมากมาย ที่สำคัญได้แก่ **อันตรายต่อมนุษย์** เช่นป่วยเป็นโรคผิวหนัง โรคระบบทางเดินหายใจ หรือแม้แต่โรคมะเร็ง อันตรายต่อสัตว์โดยหายใจเอาอากาศที่มีมลพิษปะปนอยู่หรือโดยกินหญ้าหรือพืชที่มีมลพิษทางอากาศตกสะสมอยู่ในปริมาณมาก และ**อันตรายต่อพืช** เช่น ใบพืชสีจางลง ใบเหลือง ดอกกล้วยไม้เป็นรอยต่าง มีสีจางลงเป็นจุด นอกจากนี้ผลกระทบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ อันตรายต่อภาวะแวดล้อมจนบรรยากาศแปรปรวนไปทั่วโลก อุณหภูมิบรรยากาศโลกเฉลี่ยสูงขึ้น น้ำแข็งที่ขั้วโลกละลาย ระดับน้ำทะเลสูงขึ้น เกิดภัยแล้ง น้ำท่วม เกิดลมพายุบ่อยและรุนแรงขึ้น ฯลฯ

เมื่อวันที่ 21 มกราคม พ.ศ.2556 กรมคุ้มครองมลพิษจัดกิจกรรม D-day ประกาศว่าจะเริ่มบังคับใช้กฎหมายมาตรา 80 พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 อย่างจริงจัง ที่จริงกฎหมาย ประกาศ และ

กฎกระทรวงเกี่ยวกับมลพิษมีอยู่หลายฉบับ **การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง**จะเป็นมาตรการสำคัญในการลดสารมลพิษในอากาศ รวมทั้งเป็นการป้องกันหรือลดอันตรายต่อ มนุษย์ สัตว์ พืช และอื่นๆ นอกจากนี้ก็ควรเร่งดำเนินการแก้ปัญหาการจราจรติดขัด และสร้างจิตสำนึกที่ดีให้ผู้ประกอบการที่เป็นแหล่งก่อมลพิษด้วย

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
11	กลิ่น				
12	ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์				
13	การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง				
14	ผลกระทบ				
15	ฝุ่นละออง				
16	ยานพาหนะต่างๆ				
17	โรงงานประเภทต่างๆ				
18	สารมลพิษทางอากาศ				
19	อันตรายต่อพืช				
20	อันตรายต่อมนุษย์				

(บทความที่ ๙) เหตุใดจึงคัดค้านการสร้างเขื่อนแม่วงก์

ข่าวที่หลายคนให้ความสนใจคือการคัดค้านการสร้างเขื่อนแม่วงก์ โดยเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2556 นายศศิน เฉลิมลาภ เลขาธิการมูลนิธิสื่อนาคะเสถียร พร้อมด้วยกลุ่มอนุรักษ์ต่างๆ ได้ออกเดินทางจากอุทยานแห่งชาติแม่วงก์ อ.แม่วงก์ จ.นครสวรรค์ ซึ่งเป็นจุดก่อสร้างเขื่อนแม่วงก์ มุ่งหน้าไปยังกรุงเทพมหานคร เพื่อคัดค้านการก่อสร้างเขื่อนแม่วงก์

เขื่อนแม่วงก์เป็นโครงการสร้างเขื่อนที่บริเวณเขาสบกก ต.แม่เลย์ อ.แม่วงก์ จ.นครสวรรค์ มีลักษณะเป็นเขื่อนหินทิ้งแกนดินเหนียว สูง 57 เมตร กว้าง 10 เมตร สันเขื่อนยาว 730 เมตร **เก็บน้ำได้ 250 ล้านลูกบาศก์เมตร** ได้รับอนุมัติงบประมาณก่อสร้างทั้งสิ้น 13,280 ล้านบาท **เป็นเขื่อนที่จะใช้เวลาก่อสร้าง 8 ปี** เมื่อสร้างเสร็จจะมีพื้นที่น้ำท่วมอย่างน้อย 12,375 ไร่

เขื่อนแม่วงก์มี**ประโยชน์**หรือข้อดีอย่างไรจึงทำให้รัฐบาลพยายามผลักดันให้สร้างเขื่อนนี้ ที่จริงกรมชลประทานริเริ่มโครงการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2525 แต่ถูกตีกลับจากคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องหลายครั้งให้ไปศึกษาผลกระทบต่างๆ เพิ่มเติม ครั้งหลังสุดคือปี พ.ศ. 2545 คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีมติยังไม่เห็นชอบต่อรายงานการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม ให้กรมชลประทานหาทางเลือกของที่ตั้งโครงการ และศึกษาเพิ่มเติมการบริหารจัดการลุ่มน้ำทั้งระบบในลักษณะบูรณาการ แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากน้ำท่วมใหญ่เมื่อปี พ.ศ.2554 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2555 เห็นชอบในหลักการให้ดำเนินโครงการก่อสร้างเขื่อนแม่วงก์ โดยรวมเป็นส่วนหนึ่งของโครงการบริหารจัดการน้ำมูลค่า 350,000 ล้านบาทของรัฐบาล ทั้งนี้ด้วยเห็นว่าเขื่อนนี้มีข้อดีคือ จะช่วย**แก้ปัญหา**น้ำท่วม และจะช่วยลดปัญหาภัยแล้งได้อีกด้วย

ส่วนกลุ่มผู้คัดค้านการสร้างเขื่อน คือเครือข่ายองค์กรอนุรักษ์ด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งประกอบด้วยองค์กรต่างๆ 24 องค์กร โดยมีนายศศิน เฉลิมลาภ เลขาธิการมูลนิธิสื่อนาคะเสถียร เป็นแกนนำในการเดินคัดค้านเขื่อนแม่วงก์ ได้หยิบยก**ข้อเสียหรือผลกระทบ**ของเขื่อนแม่วงก์ขึ้นมาคัดค้านการสร้างเขื่อน โดยเฉพาะรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ (EHIA: Environment and Health Impact Assessment) ที่ยังละเลยข้อมูลสำคัญทางธรรมชาติและระบบนิเวศเป็นอย่างมาก

จากเรื่อง “ทำไม!...ต้องค้านเขื่อนแม่วงก์” ของเครือข่ายองค์กรอนุรักษ์ด้านสิ่งแวดล้อม และเรื่อง “เมื่อแก้ปัญหาน้ำท่วมไม่ได้ ก็ภัยแล้งไม่ได้ แล้วเหตุผลของ ‘เขื่อนแม่วงก์’ คืออะไร?” ของมูลนิธิโลกสีเขียว ซึ่งเผยแพร่เมื่อปีกลาย ได้กล่าวถึงข้อเสียของเขื่อนไว้หลายประการ เช่น ทำลายป่าต้นน้ำ **ง่ายต่อการลักลอบล่าสัตว์ป่า** จะเกิดการลักลอบตัดไม้จำนวนมาก และ**สูญเสียแหล่งอาหารและที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า** ตัวอย่างข้อเสียดังกล่าวเกิดเนื่องจากเหตุการณ์ต่างๆ กล่าวคือ บริเวณที่น้ำจะท่วมกว่า 12,000 ไร่เป็นป่าอุดมสมบูรณ์ในบริเวณที่ราบต่ำริมน้ำซึ่งเป็นแหล่งอาหารและที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่าจำนวนมาก การที่ใช้เวลาก่อสร้างถึง 8 ปี จะทำให้เกิด**การลักลอบตัดไม้จำนวนมาก** โดยเฉพาะส่วนที่นอกเหนือจากไม้ในบริเวณที่น้ำจะท่วม รวมทั้งทำให้ลักลอบล่าสัตว์ป่าได้ง่าย นอกจากนี้ยังมีเหตุผลสำคัญอีกข้อคือ การที่เก็บน้ำได้ 250 ล้านลูกบาศก์เมตรนั้นถือว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับปริมาณน้ำที่ท่วมเมื่อปี พ.ศ. 2554 คือเพียงร้อยละ 1 และสามารถจ่ายน้ำให้พื้นที่ทำการเกษตรบริเวณใต้เขื่อนได้เพียงบางส่วน ไม่คุ้มการลงทุนและการสูญเสียระบบนิเวศ การที่เก็บน้ำได้น้อยดังกล่าวทำให้ลดข้อดีของเขื่อนทั้งสองข้อที่กล่าวข้างต้นคือ**แก้ปัญหา**น้ำท่วมและ**ลดปัญหา**ภัยแล้ง

ส่วนรัฐบาลและกลุ่มผู้สนับสนุนให้สร้างเขื่อนก็ได้แย้งว่า เรื่องการ**แก้ปัญหา**น้ำท่วมต้องมองในภาพรวมของโครงการบริหารจัดการน้ำทั้งหมด ซึ่งมีทั้งเขื่อนขนาดใหญ่และเล็กหลายๆ เขื่อน รวมทั้งเขื่อนแม่วงก์ พื้นที่ป่าเหนือเขื่อนที่น้ำจะท่วมก็ถือว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับผืนป่าตะวันตกทั้งหมด ส่วนการโจมตีเรื่องการให้ความเห็นชอบกับรายงาน EHIA นั้น รัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็ออกมติชี้แจงเมื่อวันที่ 16 กันยายนว่า คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม มีมติให้กรมชลประทานกลับไปทำรายงานเพิ่มเติม ซึ่งจะมีการนำรายงานฉบับดังกล่าวเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการอีกครั้ง

ขณะที่เขียนบทความฉบับนี้ยังไม่ทราบว่าจะเรื่องเขื่อนแม่วงก์จะลงเอยอย่างไร แต่คาดว่าคงเป็นเรื่องยาวที่ต้องติดตามกันต่อไป

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
01	เก็บน้ำได้ 250 ล้านลูกบาศก์เมตร				
02	เกิดการลักลอบตัดไม้จำนวนมาก				
03	แก้ปัญหาหน้าท่วม				
04	ข้อเสียหรือผลกระทบ				
05	เขื่อนแม่วงก์				
06	ง่ายต่อการลักลอบล่าสัตว์ป่า				
07	ประโยชน์				
08	เป็นเขื่อนที่จะใช้เวลาก่อสร้าง 8 ปี				
09	ลดปัญหาภัยแล้ง				
10	สูญเสียแหล่งอาหารและที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า				

(บทความที่ ๑๐) ราคาขายตกต่ำ เกษตรกรชาวสวนยางปิดถนน

ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ชาวเกษตรกรสวนยางทางภาคใต้ออกมาประท้วงปิดถนนเป็นระยะๆ ทำให้การสัญจรทางรถยนต์ไปมาภาคใต้แทบเป็นอัมพาตหลายครั้ง ปัญหาสำคัญก็คือเกษตรกรชาวสวนยางขาดทุน จึงออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินมาตรการช่วยเหลืออย่างจริงจังเพื่อให้ราคาขายสูงขึ้น เหตุการณ์เริ่มคลี่คลายลงเมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 10 กันยายน ให้เงินสนับสนุนปัจจัยการผลิตไร่ละ 2,520 บาท ไร่ละไม่เกิน 25 ไร่ มาตรการนี้ชาวสวนยางยังไม่พอใจ เป็นแต่เพียง “ยอมรับสภาพ” ตามที่ประธานชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนยางแห่งประเทศไทย คุณเพ็ญ เลิศวังพง กล่าวเมื่อวันที่ 10 กันยายนในรายการ ตอบโจทย์ไทยพีบีเอส ต่อมาเหตุการณ์ที่สงบไปกลับวุ่นวายขึ้นมาอีกเมื่อชาวบ้านมาปักหลักเปิดเวทีปราศรัยปิดถนนเพชรเกษม อ.บางสะพานน้อย จ.ประจวบคีรีขันธ์ ในช่วงค่ำวันที่ 26 ตุลาคม เรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการให้ราคาขายพาราเพิ่มเป็นกิโลกรัมละ 100 บาท และปาล์มน้ำมันกิโลกรัมละ 6 บาท ขณะที่เขียนบทความนี้ก็ยังไม่ทราบว่าจะจบลงอย่างไร ระหว่างรอสถานการณ์ จึงขอหยิบยกเรื่องการขาดทุนของชาวสวนยาง ซึ่งเป็นต้นเหตุของการประท้วงปิดถนนขึ้นมาวิเคราะห์ว่า **ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการขาดทุน**ของเกษตรกรชาวสวนยางประกอบด้วยอะไรบ้าง ซึ่งเมื่อรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ แล้วพบว่ามียุทธศาสตร์

ประการแรกก็คือ**ราคาขายในตลาดโลกตกต่ำ** ราคาขายพาราในตลาดโลกจะขึ้นหรือลงขึ้นกับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความต้องการยางจากต่างประเทศ ราคาน้ำมัน อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตรา เศรษฐกิจโลก อุตสาหกรรมยานยนต์ และราคาตลาดล่วงหน้า สำหรับความต้องการยางจากต่างประเทศลดลง จะทำให้ราคาขายในตลาดโลกลดลง สำหรับราคาน้ำมันนั้นคงเป็นที่น่าสนใจว่ามีผลต่อราคาขายอย่างไร ถ้าราคาน้ำมันสูงขึ้น การทำยางสังเคราะห์จะลดลงเพราะต้องใช้ผลิตภัณฑ์จากน้ำมันด้วย จึงหันมาใช้ยางธรรมชาติมากขึ้น ทำให้ราคาขายสูงขึ้น ส่วนภาวะเศรษฐกิจโลกมีผลตรงไปตรงมา ขณะนี้**เศรษฐกิจโลกฟื้นตัวไม่ดีเท่าที่ควร** ทำให้ราคาขายในตลาดโลกตกต่ำ เป็นที่น่าสังเกตว่าขณะนี้ราคาตลาดโลกกำหนดโดยผู้ซื้อ ในฐานะที่ประเทศผู้ปลูกยางรายใหญ่ของโลกเป็นประเทศในกลุ่มอาเซียน จึงควรเร่งดำเนินการร่วมมือกันเพื่อให้มีอำนาจต่อรองในการกำหนดราคาตลาดโลก

ประการต่อมาคือ**ความต้องการใช้ยางในประเทศอยู่ในระดับต่ำ** ถึงแม้ความต้องการในประเทศจะไม่มีบทบาทต่อราคาขายสูงเท่าความต้องการของตลาดโลก แต่ก็ถือเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องแก้ไข เพราะเมื่อเทียบกับประเทศอินโดนีเซียและมาเลเซีย ปรากฏว่าอุตสาหกรรมการทำผลิตภัณฑ์จากยางพารา เช่น ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย ได้รับการส่งเสริมจนเป็นสินค้าส่งออก ดังนั้นเพื่อลดปัญหาประการนี้ ไทยจะต้อง**สนับสนุนอุตสาหกรรมปลายน้ำในประเทศอย่างจริงจัง** คือสนับสนุนอุตสาหกรรมทำผลิตภัณฑ์จากยางพารา

ปัจจัยอีกประการหนึ่งคือ**พันธุ์ต้นยางของไทยไม่ดีพอ**เมื่อเทียบกับมาเลเซีย ต้นยางของเราเริ่มให้น้ำอย่างช้ากว่าและปริมาณน้อยกว่า ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่จะต้องดำเนินการปรับปรุงพัฒนาอย่างจริงจังเพื่อให้ครบวงจร ทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำอย่างที่ยอมรับกัน ก็คือ**การพัฒนาพันธุ์ยาง** เพื่อลดปัญหาเรื่องพันธุ์ยางซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นน้ำ ส่วนกลางน้ำก็คือปรับปรุงประสิทธิภาพการทำยางแผ่น และปลายน้ำก็คือส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากยางพารา รวมทั้งการรวมตัวกันของประเทศผู้ปลูกยางในกลุ่มอาเซียน เพื่อสร้างพลังในการกำหนดราคาตลาดโลกดังกล่าวข้างต้น

ประการสุดท้ายที่จะยกมากล่าวในบทความนี้คือเรื่อง**ต้นทุนของชาวสวนยางสูง** ซึ่งประกอบด้วยต้นทุนค่าแรงกรีดยาง และ**ต้นทุนค่าปุ๋ย** เรื่องการใช้ปุ๋ยนั้นนักวิชาการแนะนำว่าควรศึกษากันอย่างจริงจังว่าในขณะนี้ให้ปุ๋ยเหมาะสมหรือไม่ ให้มากเกินไปหรือถึงเกินจำเป็นหรือเปล่า หากใช้ปุ๋ยอินทรีย์จะลดต้นทุนได้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด ส่วนเรื่อง**ต้นทุนค่าแรง**นั้นคงลดได้ยาก

เพราะปฏิบัติกันมานานแล้วว่าจะแบ่งให้คนกรีดยางซึ่งต้องทำงานหนักมากร้อยละ 40 หรือ 50 ของราคายาง จนกลายเป็นวัฒนธรรมก็ว่าได้ ไม่เหมือนกับทางมาเลเซียที่ให้ค่าแรงเป็นรายวัน

ที่กล่าวมาได้พูดถึงแนวทางแก้ไขปัญหาในระยะกลางและระยะยาวไว้ด้วย ส่วนการแก้ปัญหาในระยะสั้นคือการเผชิญหน้าระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มผู้ปิดถนนประท้วงนั้น ก็ขอภาวนาให้ลงเอยกันได้ด้วยดี อย่าให้เกิดเหตุการณ์รุนแรงอย่างที่เกิดขึ้นที่บริเวณควนหนองหงส์ จ.นครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2556 อีก

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
11	การพัฒนาพันธุ์ยาง				
12	ความต้องการใช้ยางในประเทศอยู่ในระดับต่ำ				
13	ต้นทุนของชาวสวนยางสูง				
14	ต้นทุนค่าปุ๋ย				
15	ต้นทุนค่าแรง				
16	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการขาดทุน				
17	พันธุ์ต้นยางของไทยไม่ดีพอ				
18	ราคายางในตลาดโลกตกต่ำ				
19	เศรษฐกิจโลกฟื้นตัวไม่ดีเท่าที่ควร				
20	สนับสนุนอุตสาหกรรมปลายน้ำในประเทศ				

(บทความที่ ๑๑) ปฏิรูปประเทศไทย

ขณะที่เขียนบทความนี้คือช่วงต้นเดือนมีนาคม พ.ศ.2557 บ้านเมืองกำลังตกอยู่ในความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรง ผู้ที่สนใจติดตามข่าวสารทางการเมืองคงทราบดีว่า เรื่องราวเป็นมาอย่างไร แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงเรื่องการปฏิรูปประเทศไทยซึ่งหยิบยกขึ้นมาเป็นข้อขัดแย้งสำคัญ ฝ่ายรัฐบาลรักษาการต้องการให้เลือกตั้งก่อนปฏิรูป ส่วนฝ่าย กปปส. ซึ่งมีชื่อเต็มยาวมาก คือ คณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ต้องการให้ปฏิรูปก่อนการเลือกตั้ง

ที่จริงเรื่องการปฏิรูปประเทศไทยมีการพูดถึงและพยายามดำเนินการมาหลายปี เมื่อกลางปีที่แล้วก็มีการประชุมสมัชชาปฏิรูประดับชาติ ครั้งที่ พ.ศ.2556 ที่ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค มีการพิจารณาและมีมติรวม 7 เรื่อง ในบทความนี้จะสรุปสาระสำคัญบางประการของเรื่องแรก คือ การป้องกันและปราบปรามการทุจริต โดยสรุปจากเอกสารหลักและมติของการประชุม

การทุจริต หรือที่เรียกกันติดปากว่าคอร์รัปชันนั้น องค์กรความโปร่งใสสากลจำแนกรูปแบบของการคอร์รัปชันของภาครัฐไว้ น่าสนใจ กล่าวคือ การคอร์รัปชันขนาดใหญ่ เป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ระดับสูง เพื่อให้ผู้นำหรือผู้บริหารประเทศได้รับผลประโยชน์จากการใช้ทรัพยากรของชาติ ถ้าเป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐระดับกลางและระดับล่างต่อประชาชนทั่วไป จัดเป็น **การคอร์รัปชันขนาดเล็ก** การยกยอกคือการทำหน้าที่นำเงินหรือสิ่งของราชการมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตน **การมีผลประโยชน์ทับซ้อน** คือการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวกับผลประโยชน์ส่วนรวม การอุปถัมภ์และการเลือกที่รักมักที่ชัง เป็นการเล่นพวกโดยไม่คำนึงถึงคุณสมบัติและความเหมาะสม ส่วนการติดสินบนเป็นการเสนอหรือการให้ผลประโยชน์เพื่อจูงใจให้เกิดการกระทำผิดกฎหมาย

ปรากฏว่า**การคอร์รัปชันที่จำแนกไว้**โดยองค์กรความโปร่งใสสากล พบได้ในบ้านครบถ้วนทั้ง 7 รูปแบบ ภาพลักษณ์คอร์รัปชันไทยในสายตาของต่างชาติอยู่ในระดับที่ย่ำแย่มาก ตลอดระยะเวลา 15 ปีที่องค์กร Transparency International จัดทำดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน เปรียบเทียบกันระหว่างประเทศต่างๆ ทั่วโลก ประเทศไทยมีคะแนนอยู่ระหว่าง 2.8-3.8 จากคะแนนเต็ม 10 มาโดยตลอด มหาวิทยาลัยหอการค้าสำรวจความคิดเห็นประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐในปี พ.ศ. 2555 พบว่านับวันสถานการณ์ยิ่งเลวร้าย เช่น กลุ่มผู้ประกอบการร้อยละ 85.9 ตอบว่าต้องจ่ายเงินใต้โต๊ะให้ข้าราชการ โดยต้องจ่ายเงินใต้โต๊ะร้อยละ 30-35 ของวงเงินงบประมาณโครงการ

เมื่อศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตในแง่มุมต่างๆ ดังตัวอย่างที่กล่าวมาเพียงบางส่วน สมัชชาปฏิรูปฯ จึงมีมติเรื่อง**การป้องกันและปราบปรามคอร์รัปชัน 5 มาตรการดังนี้**

ให้ใช้พลังทางสังคมเป็นกลไกหลักในการสนับสนุนการป้องกันและปราบปรามทุจริตอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยระบุวิธีการไว้ชัดเจน คือให้จัดตั้งกลไกคณะกรรมการร่วมภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน ภาคประชาสังคม และองค์กรที่เกี่ยวข้อง เช่น คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) โดยให้สนับสนุนการดำเนินการในด้านต่างๆ รวมทั้งงบประมาณ

ใช้มาตรการทางกฎหมายภาษีอากรในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตอย่างจริงจัง เช่น ตรวจสอบความสุจริตของการประเมินภาษี และเปิดเผยแบบแสดงรายการภาษีเงินได้ห้าปีย้อนหลังของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองทั้งระดับชาติและท้องถิ่น รวมทั้งข้าราชการระดับสูง

ปฏิรูประบบงานปราบปรามการทุจริตของชาติอย่างเร่งด่วน เช่น ให้ ป.ป.ช. ปฏิรูปกระบวนการทำงานทั้งระบบอย่างจริงจัง ให้สนับสนุนกลุ่มเครือข่ายอาสาสมัครแจ้งเตือนเหตุทุจริต ให้พัฒนาระบบงานด้านสินบนนำจับอย่างเป็นรูปธรรม

เปิดเผยข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้างของรัฐเพื่อสังคมสามารถเข้าถึงและตรวจสอบได้โดยง่าย เช่น ข้อมูลและสัญญาการจัดซื้อจัดจ้างทุกโครงการที่มีวงเงินหนึ่งแสนบาทขึ้นไป ให้ภาคประชาชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ ตั้งแต่เริ่มโครงการจนเสร็จสิ้นโครงการ มาตรการข้อนี้แหละจะช่วยลดปัญหาการจ่ายเงินใต้โต๊ะดังกล่าวข้างต้นลงได้มาก

มาตรการสุดท้ายคือให้ปฏิรูปกระบวนการคัดสรรบุคคลผู้ที่จะเข้ามาใช้อำนาจรัฐทุกตำแหน่งให้มีความโปร่งใสและตรวจสอบได้ เช่น กระบวนการสรรหา แต่งตั้ง และโยกย้ายข้าราชการระดับสูง

มาตรการทั้ง 5 ข้อที่สมัชชาปฏิรูปมีมติออกมานี้ จะช่วยป้องกันรูปแบบการคอร์รัปชันทุกรูปแบบที่องค์กรโปร่งใสสากลจำแนกไว้ดังกล่าวข้างต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในขณะนี้ไม่ว่าจะลงเอยอย่างไร การปฏิรูปประเทศก็จะต้องเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งที่สมัชชาปฏิรูประดับชาติสรุปไว้ครั้งที่ 3 นี้รวมทั้งสองครั้งก่อน ควรจะได้รับการพิจารณาอย่างจริงจัง

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
01	การคอร์รัปชันขนาดเล็ก				
02	การคอร์รัปชันที่จำแนกไว้				
03	การติดสินบน				
04	การมีผลประโยชน์ทับซ้อน				
05	จ่ายเงินใต้โต๊ะร้อยละ 30-35				
06	ใช้มาตรการทางกฎหมายภาษีอากร				
07	ปฏิรูประบบงานปราบปรามการทุจริต				
08	เปิดเผยข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้างของรัฐ				
09	มติเรื่องการป้องกันและปราบปรามคอร์รัปชัน				
10	ให้ใช้พลังทางสังคมเป็นกลไกหลัก				

(บทความที่ ๑๒) ปัญหาเรื่องข้าว

นอกจากปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ปัญหาใหญ่อีกเรื่องหนึ่งในขณะนี้คือปัญหาที่เกิดจากโครงการรับจำนำข้าว ขาวนาจำนวนมากยังไม่ได้รับเงินเพราะรัฐบาลรักษากรุงไม่ได้เตรียมเงินกู้ไว้ก่อนที่จะยุบสภา ทั้งๆ ที่โครงการนี้ขาดทุนหลายแสนล้านบาท ที่จริงปัญหาเรื่องข้าวมีมานานหลายสิบปีแล้ว ชาวนาส่วนใหญ่ของประเทศขายข้าวเปลือกได้ในราคาต่ำ ต้องตกเป็นหนี้ทั้งในและนอกระบบ บ้างถึงกับต้องขายที่นาแล้วเช่าที่ทำกิน การค้าข้าวในตลาดโลกที่ไทยครองตำแหน่งผู้ส่งออกข้าวรายใหญ่ที่สุดมานาน ก็ต้องเสียแชมป์ให้อินเดียและเวียดนามไปแล้วสองปีซ้อน ส่วนตลาดข้าวในอาเซียนนั้น เวียดนามชนะไทยมาตั้งแต่ปี 2548

นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญข้าวหลายคน ได้วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาเรื่องข้าวแต่ละปัญหาไว้อย่างครอบคลุมตั้งแต่การผลิตจนถึงการส่งออก ต่างก็ไม่เห็นด้วยกับการแก้ปัญหาเฉพาะจุด คือเน้นการแก้ปัญหาาราคาข้าวเปลือกตกต่ำด้วยวิธีการรับจำนำ หรือชดเชย หรือประกันราคาข้าวเท่านั้น บทความนี้จะสรุปสาระสำคัญจากเอกสารที่เกี่ยวข้องของ ดร.อิทธิพิศาลวานิช นายปรโมทย์ วานิชานนท์ และนักวิชาการอีกหลายท่าน ว่ามองปัญหาในภาพรวมทั้งระบบอย่างไร

ปัญหาข้าวไทยมีหลายอย่าง ถ้ามองตั้งแต่แต่ต้นทางก็คือการปลูกข้าว ปรากฏว่าผลผลิตต่อไร่ของเราต่ำมากเมื่อเทียบกับคู่แข่งสำคัญก็คือเวียดนาม เช่น ช่วงปี พ.ศ. 2552-2553 เราผลิตได้เฉลี่ย 454.4 กิโลกรัมต่อไร่ ในขณะที่เวียดนามทำได้ 803.2 กิโลกรัมต่อไร่ เพราะรัฐบาลเวียดนามทุ่มงบประมาณหลายพันล้านบาทต่อปีในการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาพันธุ์ข้าว และช่วยเหลือเกษตรกรในการเพิ่มปริมาณการผลิต โดยพัฒนาพื้นที่ปลูกข้าวให้มีศักยภาพมากขึ้น ดังนั้นเพื่อแก้ไขปัญหาคาผลผลิตต่อไร่ต่ำ เราจำเป็นต้องวิจัยพัฒนาเพื่อปรับปรุงพันธุ์ข้าวให้ได้ผลผลิตสูงและมีคุณภาพดี รวมทั้งพัฒนาพื้นที่เพาะปลูกข้าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

นอกจากปริมาณผลผลิต ปัญหาสำคัญต่อมาคือต้นทุนการผลิตของเราสูง ได้แก่ ต้นทุนค่าปุ๋ยเคมี **ค่ายาฆ่าแมลงและโรคพืช** ค่าเช่าเครื่องจักร เช่น รถไถนา และค่าแรงงาน เป็นต้น ส่วนต้นทุนการผลิตของเวียดนามนั้นต่ำกว่าไทย เนื่องจากยังคงใช้แรงงานคนในครัวเรือนเป็นหลัก การใช้ปุ๋ยและยาปราบศัตรูพืชก็ยังมีปริมาณน้อยกว่าชาวนาไทยมาก

ปัจจุบันมีระบบชลประทานอยู่ในพื้นที่เพาะปลูกข้าวเพียงประมาณร้อยละ 30 ของพื้นที่ปลูกข้าว ส่วนอีกร้อยละ 70 ต้องพึ่งพาดินฝนเป็นหลัก ในขณะที่เวียดนามมีระบบชลประทานกระจายอยู่ในพื้นที่เพาะปลูกมากถึงร้อยละ 50 ดังนั้นปัญหาเรื่องข้าวเราอีกอย่างหนึ่งก็คือ**ระบบชลประทานในพื้นที่เพาะปลูกมีจำกัด**

เมื่อมองต่อจากปัญหาการผลิตไปจนถึงการส่งออก ก็พบว่าปัญหาใหญ่ของเราอีกประการหนึ่งก็คือ **ราคาส่งออกข้าวไทยสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้าน** เห็นได้จากราคาข้าวสารชนิด 5% ในปี พ.ศ.2550 ราคาส่งออกของเวียดนามต่ำกว่าไทยอยู่เพียง 20 เหรียญสหรัฐฯ ต่อตัน แต่ในปี 2552 เวียดนามต่ำกว่าไทยถึง 169 เหรียญสหรัฐฯ ต่อตัน ทำให้เวียดนามสามารถแย่งตลาดข้าวจากไทยได้ ถ้าเราหันกลับมาเน้นกลยุทธ์ทางการตลาดข้าวที่ผู้ซื้อนิยมบริโภค เช่น ข้าวหอมมะลิ ข้าวหอมปทุมธานี ซึ่งผู้บริโภคพร้อมจัดซื้อในราคาที่แพงกว่าข้าวทั่วไป ก็จะช่วยลดปัญหาเรื่องการแข่งขันราคาข้าวได้ ประเด็นเรื่องการค้าข้าวในตลาดโลกนี้ ทำให้มองเห็นไปถึงปัญหาข้าวไทยอีกข้อหนึ่งคือ เราขาดการสร้างตราสินค้าข้าวไทยให้เป็นที่รู้จักในกลุ่มผู้บริโภคในต่างประเทศว่าข้าวไทยมีสายพันธุ์ที่ดีอยู่มากมาย

ที่กล่าวมาเป็นตัวอย่างบางประการของปัญหาข้าวไทย ส่วนแนวทางการแก้ปัญหาได้เสนอไปบ้างแล้ว เช่น การวิจัยพัฒนาเพื่อปรับปรุงพันธุ์ข้าวให้ได้ผลผลิตสูงและมีคุณภาพดีเพื่อแก้ปัญหาผลผลิตต่อไร่ต่ำ ที่จะเพิ่มเติมก็คือปัญหา**ต้นทุนการผลิตสูง**

ดังกล่าวไว้ว่าจะแก้ไขอย่างไร เมื่อรู้ว่าต้นทุนเรามีหลายอย่าง ทั้งค่าปุ๋ยเคมี ค่ายาฆ่าแมลงและโรคพืช ค่าเช่าเครื่องจักร เช่น รถไถนา และค่าแรงงาน เป็นต้น ก็ต้องแก้ไขโดยลดต้นทุนให้ตรงจุด ได้แก่ **รณรงค์ให้ใช้ปุ๋ยอินทรีย์มากขึ้น** ผลักดันให้มีการรวมกลุ่มเกษตรกรชาวนากว้างขวางขึ้น และ**จัดหาเครื่องจักรให้กลุ่มเกษตรกรใช้ร่วมกัน** ไม่ต้องต่างคนต่างซื้อหาหรือหาเช่ามาใช้เอง เป็นต้น

รัฐบาลชุดต่อไปตลอดจนหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน จะต้องร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหาเรื่องข้าวไทยอย่างจริงจัง ให้ข้าวไทยกลับมาเป็นสินค้าส่งออกที่สร้างรายได้ให้ประเทศไทยเป็นลำดับต้นๆ ดังเช่นในอดีต ให้คนไทยได้บริโภคข้าวที่มีคุณภาพ และที่สำคัญคือให้ชาวนาไทย ผู้ทนลำบากตรากตรำผลิตข้าวเพื่อชาวไทยและชาวโลกจำนวนมากสามารถลืมตาอ้าปากได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น พ้นจากความทุกข์ยากที่ได้รับมาช้านาน และอย่าลืมคำกล่าวที่ว่า “ทุกข์ของชาวนาคือทุกข์ของแผ่นดิน”

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
11	ค่ายาฆ่าแมลงและโรคพืช				
12	จัดหาเครื่องจักรกลุ่มเกษตรกร				
13	ต้นทุนการผลิตสูง				
14	แนวทางแก้ไขปัญหาเรื่องข้าว				
15	ปัญหาข้าวไทย				
16	ผลผลิตต่อไรต่ำ				
17	รณรงค์ให้ใช้ปุ๋ยอินทรีย์มากขึ้น				
18	ระบบชลประทานในพื้นที่เพาะปลูกมีจำกัด				
19	ราคาส่งออกข้าวไทยสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้าน				
20	วิจัยพัฒนาเพื่อปรับปรุงพันธุ์ข้าว				

(บทความที่ ๑๓) การล่วงละเมิดทางเพศ ... ภัยใกล้ตัวสตรี

การล่วงเกินหรือการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กและสตรีเป็นปัญหาที่มีมานาน ชาวคริสตจักรที่สะท้อนสังคมในช่วงที่ผ่านมาคือการข่มขืนฆ่าเด็กหญิงในขบวนรถไฟแล้วโยนศพทิ้งข้างทาง และข่าวการข่มขืนฆ่านักท่องเที่ยวชาวอังกฤษที่เกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ที่จริง **ความหมายของการล่วงละเมิดทางเพศ** ประกอบด้วยการกระทำหลายอย่าง ไม่ได้จำกัดเฉพาะการข่มขืนกระทำชำเรา หรือข่มขืนฆ่าดังตัวอย่างเหตุการณ์ที่กล่าวข้างต้นเท่านั้น แต่ยังรวมถึง**การทำอนาจาร** ตั้งแต่เบาไปหาหนัก เช่น การล่วงเกินทางเพศด้วยท่าที ท่าทาง คำพูด หรือด้วยสายตา ตลอดจนการกระทำที่สื่อเจตนาล่วงละเมิดทางเพศ ได้แก่ การถูกเนื้อต้องตัว การแตะต้องลูบลำบริเวณของสงวน การกอดจูบ เป็นต้น นอกจากนี้ การล่วงละเมิดทางเพศไม่ได้เกิดกับผู้หญิงเท่านั้น แม้ผู้ชายก็ถูกกระทำได้ แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะเหตุปัจจัยและ**แนวทางป้องกันแก้ไข**การล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง โดยจะสรุปสาระสำคัญบางประเด็นที่คุณสมชาย เจริญอำนวยสุข ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แสดงความเห็น เมื่อเร็วๆ นี้ในรายการเจาะข่าวเช้า (ช่วงวิเคราะห์เจาะลึก) ของสถานีวิทยุจุฬาฯ ซึ่งดำเนินรายการโดย ดร.ธีรรัตน์ พันทวี

สำหรับ**เหตุปัจจัย**นั้นมีอยู่หลายอย่าง แต่อย่างล้วนมีส่วนก่อให้เกิดการกระทำที่ถือว่าเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการทำอนาจาร **การข่มขืนกระทำชำเรา** จนรุนแรงถึงขั้นข่มขืนฆ่าดังเหตุการณ์ที่เป็นชาวคริสตจักรไปทั่วโลกอยู่ในขณะนี้ เหตุโดยพื้นฐานคือ เรื่องค่านิยมทางด้านเพศที่มีทัศนคติว่า**ผู้ชายมีอำนาจมากกว่าผู้หญิง** เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า อยู่ในอาณัติของผู้ชาย จะทำอะไรอย่างไรก็ได้ และเมื่อมีเหตุปัจจัยอื่นประกอบ ได้แก่ **สถานที่เอื้ออำนวย** เช่น เป็นที่เปลี่ยว แสงสว่างไม่เพียงพอ หรือประจวบกับโอกาสเหมาะ เช่น ผู้หญิงเดินมาคนเดียว หรือมีสิ่งกระตุ้นจนทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ ซึ่งที่สำคัญคือสุราและยาเสพติด เป็นต้น

การล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในบ้านเรา เป็นเพราะการลงโทษผู้กระทำผิดเบาเกินไปหรืออย่างไร ประเด็นนี้คุณอำนวยมีความเห็นว่า โทษที่กฎหมายกำหนดเหมาะสมแล้ว เพราะโทษขั้นสูงสุดก็คือประหารชีวิต ดังที่ศาลได้ตัดสินให้ประหารชีวิตจำเลยที่ข่มขืนฆ่าเด็กหญิงบนรถไฟ แต่จุดอ่อนในขณะนี้คือ กระบวนการที่จะนำผู้กระทำผิดขึ้นมาถึงศาลยุติธรรม เช่น มีการยอมความกันได้ หรือไกล่เกลี่ยให้ยอมรับเงินตอบแทน อย่างไรก็ตาม เรื่องการเพิ่มโทษหรือแก้จุดอ่อนดังกล่าวยังนับว่าเป็นการตั้งรับ ที่สำคัญกว่าคือต้องเน้นเรื่อง**แนวทางการป้องกัน**ไม่ให้เกิดการกระทำที่เป็นการล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้น ที่สำคัญคือ**การปรับปรุงแก้ไขพื้นที่เสี่ยง** เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสถานที่เอื้ออำนวยต่อการล่วงละเมิดทางเพศ โดยเฉพาะพื้นที่สาธารณะ เช่น บนรถไฟ โดยสารสาธารณะ ถนนหนทางที่เปลี่ยว มีด แสงสว่างไม่เพียงพอ เรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ **การให้ความรู้เรื่องการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ** เป็นต้นว่า ให้รู้ว่าการกระทำอย่างไรเป็นความเสี่ยงหรือเป็นการเอื้ออำนวยต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การไม่รอกวอลสงวนตัว การแต่งกายที่ล่อแหลม การแสดงท่าทีกิริยาที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ระมัดระวังที่สื่อถึงการยั่วเย้า การเดินบนถนนตรอกซอกซอยที่มีดและเปลี่ยว บริเวณที่ดินหรือตึกกร้าง โดยเฉพาะเวลากลางคืน

แนวทางการป้องกันทั้งสองประการดังกล่าวนี้ จะช่วยลดปัญหาการกระทำทุกอย่างที่จัดเป็นการล่วงละเมิดทางเพศลงได้

คุณอำนวยย้ำในช่วงท้ายว่า ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม ต้องเน้นเรื่องการป้องกัน โดยเริ่มจากจุดเล็กที่สุดคือครอบครัว ให้มีความรู้ในการป้องกัน ให้สื่อสารกันระหว่างสมาชิกครอบครัว ช่วยให้ครอบครัวมีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ มีอาชีพ ไม่มียาเสพติดและอบายมุข ชุมชนต้องมีหน่วยงานต่างๆ จัดการให้ความรู้และดูแลให้ทุกพื้นที่มีความปลอดภัย ปราศจากปัจจัยเสี่ยง ทั้งนี้มีความมั่นใจว่า “ตำบลเข้มแข็งไร้ความรุนแรง” ซึ่งกำลังพยายามดำเนินการให้เกิดขึ้นให้ได้ 1000 ตำบล ภายในปีงบประมาณ 2558 นี้ จะเป็นกำลังสำคัญในการป้องกันแก้ปัญหาความรุนแรง ซึ่งรวมถึงปัญหาการล่องละเมิดทางเพศด้วย

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างหาคำตอบ			
01	การข่มขืนกระทำชำเรา				
02	การข่มขืนฆ่า				
03	การทำอนาจาร				
04	การปรับปรุงแก้ไขพื้นที่เสี่ยง				
05	การให้ความรู้เรื่องการป้องกัน				
06	ความหมายของการล่องละเมิดทางเพศ				
07	ทัศนคติว่าผู้ชายมีอำนาจมากกว่าเพศหญิง				
08	แนวทางป้องกันแก้ไข				
09	สถานที่เอื้ออำนวย				
10	เหตุปัจจัย				

(บทความที่ ๑๔) ความสุขของคนอาเซียน

เมื่อไม่นานมานี้ผู้เขียนได้ดูรายการของสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอสเรื่อง ความสุขของคนอาเซียน ซึ่งเคยออกอากาศมาแล้ว รู้สึกแปลกใจว่าทำไมประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง คือสิงคโปร์จึงเป็นประเทศที่มีพลเมืองมีความสุขน้อยที่สุดในโลก ในขณะที่ประเทศเวียดนามซึ่งประชากรมีรายได้น้อยกว่ามากมายหลายเท่าจึงมีความสุขมากที่สุดเป็นหนึ่งในอาเซียนและเป็นอันดับสองของโลก ทำให้รู้สึกข้องใจจนต้องตามไปดูรายการย้อนหลังของไทยพีบีเอส คือรายการ Asean Beyond 2015 ซึ่งออกอากาศครั้งแรกเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์นี้

ความสุขของคนอาเซียน ที่จะเล่าสู่กันฟังเป็นข้อสรุปของ The Happy Planet Index (HPI) ซึ่งเป็นองค์กรที่สำรวจประชากรโลกแต่ละประเทศว่ามีความสุขมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่า 40 อันดับแรกของโลกเป็นประเทศกลุ่มอาเซียนถึง 5 ประเทศ คือเวียดนาม อินโดนีเซีย ไทย ฟิลิปปินส์ และลาว โดยอยู่ในอันดับ 2, 14, 20, 24 และ 37 ตามลำดับ แต่ความสุขของคนอาเซียนที่จะกล่าว ในบทความนี้จะไม่ครอบคลุมประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ จะพูดถึงเฉพาะความสุขของคนสิงคโปร์ และ **ความสุขของคนเวียดนามและคนลาว**

เกิดอะไรขึ้นกับ**ความสุขของคนสิงคโปร์** ทำไม HPI จึงสรุปว่าประชากรสิงคโปร์มีความสุขน้อยที่สุด ชาวสิงคโปร์ชื่อ เลียง เซ เอียง ซึ่งเป็นชายวัยเกษียณอายุจากการทำงาน เจ้าของบล็อกชื่อดังที่วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลสิงคโปร์ โดยเน้นประเด็นเรื่องคนยากจนและคนไร้บ้าน และมีชาวสิงคโปร์ติดตามงานเขานับล้านคน ให้สัมภาษณ์ทีมงานผู้จัดทำรายการถึง **สถานการณ์ของสิงคโปร์ว่ามีคนทำงานราว 2 ล้านคน แต่ คนทำงานกว่า 460,000 คนมีรายได้ต่ำ** คือต่ำกว่า 1,500 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อเดือน คนทำงานชาวสิงคโปร์มี**ชั่วโมงการทำงานต่อสัปดาห์มากที่สุดในโลก** คือ 48 ชั่วโมง ในขณะที่สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีค่าครองชีพสูงที่สุดในโลก เพียง 2 สถานการณ์ที่ลดความสุขของคนสิงคโปร์ลงมากมายอยู่แล้ว แต่ยังมีอีกสถานการณ์หนึ่งคือ **คนสิงคโปร์กว่าครึ่งหนึ่งอยู่กับความกลัว** ความกลัวที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจคือ กลัวว่าหากล้มป่วยลงจะไม่มีเงินพอเสียค่ารักษาพยาบาล เพราะรัฐบาลจะไม่ช่วยเหลือ กลัวว่าหากเกษียณอายุจากการทำงานจะไม่มีเงินใช้จ่ายจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต เพราะเงินบำนาญเป็นเงินของตัวเองทั้งสิ้น ไม่มีเงินสมทบจากรัฐบาล ต้องภาวนาว่าอย่าให้ตกงาน อย่าให้เจ็บป่วย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นก็ต้องขายทรัพย์สินขายบ้าน กลายเป็นคนไร้บ้านอยู่อาศัย นอกจากนี้ยังกลัวถูกปรับเงิน เพราะสิงคโปร์เป็นเมืองแห่งการถูกปรับ มีป้ายห้ามกระทำการต่าง ๆ พร้อมบอกค่าปรับมากมาย สูงสุดคือ 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ถ้าให้อาหารลิง แต่กษัตริย์ทำผิดกฎจราจรจะถูกปรับครั้งละ 300 ดอลลาร์สิงคโปร์ซึ่งก็คือครึ่งหนึ่งของรายได้แต่ละวัน สถานการณ์แต่ละอย่างที่กำลังกล่าวมานี้เองที่บั่นทอนความสุขของคนสิงคโปร์ และทำให้คนสิงคโปร์**มีรอยยิ้มน้อยที่สุดในโลก** จนรัฐบาลต้องทุ่มเงินจำนวนมากเพื่อประชาสัมพันธ์ให้ผู้คนยิ้มให้กัน

ส่วนประเทศเวียดนามและลาวนั้น ถึงแม้จะเป็นประเทศกำลังพัฒนาและมีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศหรือ GDP เทียบไม่ได้เลยกับสิงคโปร์ แต่ผู้คนกลับมีความสุขมากกว่าคนสิงคโปร์ จากการติดตามชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน สัมภาษณ์ครูสอนดนตรีและสอนคณิตศาสตร์ชาวเวียดนาม 2 คนและครูสอนวรรณคดีชาวลาวอีก 1 คนโดยทีมงานผู้ทำรายการ เห็นชัดเจนว่าความสุขของคนเวียดนามและคนลาวมีอยู่ 2 ประการเป็นอย่างน้อย ที่สำคัญคือ**ความสุขจากการทำงานที่ชอบ** ครูทั้งสามคนเล่าว่ามีความสุขมากขณะที่สอนนักเรียน ได้เห็นนักเรียนเข้าใจแลทำได้ในสิ่งที่สอนก็ยิ่งมีความสุข ครูทั้ง 3 คนยืนยันว่ามีความสุขทั้งๆ ที่เงินเดือนค่อนข้างน้อย เมื่อถามว่าทำอย่างไรจึงจะพอค่าใช้จ่าย คำตอบคือครูเวียดนามหารายได้เสริมจากการสอนพิเศษ ส่วนครูลาวได้จากการรับทำพิธี สู้อะไรรวมโอกาสต่างๆ และลดค่าใช้จ่ายเรื่องอาหารการกินโดยปลูกพืชผักสวนครัวและเลี้ยงไก่ไว้กินไข่

สำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของคนทั้งสองประเทศ คนในทีมงานที่อยู่ในเมืองใหญ่ ๆ อย่างกรุงเทพฯ บอกว่ารู้สึกอึดใจมากเพราะตนเองต้องเร่งรีบออกจากบ้านตั้งแต่เช้ามีด เดินทางฝ่าการจราจรอันคับคั่งนานนับชั่วโมงกว่าจะถึงที่ทำงาน ตรงข้ามกับครูลาวท่านนั้น พอตื่นเช้าก็นั่งชิวเหนียว เดินตามสบายกับลูกสาวออกจากบ้านซึ่งอยู่ในซอยเล็ก ๆ มารอตักบาตรที่ริมถนน พอรับพรจากพระเสร็จก็เดินกลับบ้าน ช่วยทำกับข้าวแล้วรับประทานข้าวเข้าด้วยกัน เสร็จแล้วจึงแต่งตัวเดินทางด้วยรถเมล์ไปสอนหนังสือ เมื่อมองโดยภาพรวมแล้วสรุปได้ว่า **ความสุขจากการใช้ชีวิตที่เรียบง่าย**คือความสุขอีกประการหนึ่งของคนเวียดนามและคนลาว

หวังว่าผู้มีโอกาสได้อ่านบทความนี้ คงได้ข้อคิดบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองบ้างไม่มากก็น้อย โดยเฉพาะเรื่องการดำเนินชีวิตให้มีความสุขโดยไม่ต้องพึ่งพาวัตถุและปัจจัยภายนอกมากนัก หากท่านสนใจ ผู้เขียนบทความนี้ขอแนะนำให้หาหนังสือที่กล่าวถึงเรื่องความสุข ซึ่งพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) เขียนไว้หลายเล่มมาอ่าน แล้วท่านจะรู้สึกว่าจะมีความสุขมากขึ้น

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
11	คนทำงานกว่า 460,000 คนมีรายได้ต่ำ				
12	คนสิงคโปร์กว่าครึ่งหนึ่งอยู่กับความกลัว				
13	ความสุขของคนเวียดนามและคนลาว				
14	ความสุขของคนสิงคโปร์				
15	ความสุขของคนอาเซียน				
16	ความสุขจากการใช้ชีวิตที่เรียบง่าย				
17	ความสุขจากการได้ทำงานที่ชอบ				
18	ชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์มากที่สุดในโลก				
19	มีรอยยิ้มน้อยที่สุดในโลก				
20	สถานการณ์ของสิงคโปร์				

(บทความที่ ๑๕) ความสุขของมนุษย์

สืบเนื่องจากบทความที่แล้วเรื่อง “ความสุขของคนอาเซียน” ผู้เขียนแนะนำให้หาหนังสือที่กล่าวถึงเรื่องความสุข ซึ่งพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตโต) เขียนไว้หลายเล่มมาอ่าน ปรากฏว่ามีผู้อ่านหลายท่านขอให้นำสาระสำคัญมาเผยแพร่ด้วย บทความนี้จึงจะกล่าวถึงความสุขซึ่งสรุปจากปาฐกถาธรรมและหนังสือที่พระพรหมคุณาภรณ์กล่าวถึงความสุขไว้หลายแง่มุม

ความสุขคือการได้สนองความต้องการ คือความสมอยากสมปรารถนา เช่น อยากรับประทานอะไรแล้วได้รับประทานก็มีความสุข มีพระพุทธรูปว่า นิพพานเป็นสุขอย่างสูงสุด แสดงว่าความสุขมีหลายชั้น หลายระดับ หลายประเภท บทความนี้จะกล่าวถึงประเภทหรือชั้นของความสุข 5 ชั้น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า หากผู้อ่านได้ทำความเข้าใจให้ชัดเจน จะเป็นประโยชน์อย่างมาก

ความสุขชั้นที่ 1 คือ **ความสุขจากการเสพสิ่งบำรุงบำเรอหรือวัตถุภายนอกที่นำมาปรนเปรอทั้งทางตา หู จมูก ลิ้น หรือกายสัมผัสของเรา** เช่น เมื่อได้เห็นได้ยินเสียงที่ชอบใจ หรือได้ลิ้มรสอาหารที่ถูกปากก็จะมีความสุข หากขาดสิ่งบำรุงบำเรอชีวิตก็หมดสุข คำว่า **ต้องมีให้ได้ ไม่มีไม่ได้** จึงเป็นลักษณะเด่นของความสุขชั้นนี้ คือต้องได้ ต้องเอา เมื่อได้มาก็มีความสุข แต่สักพักก็เคยชินอยากได้สิ่งที่เลิศหรูกว่าเดิม จึงต้องหามาเพิ่ม แม้จะได้มาด้วยการทุจริตคดโกงก็ไม่ละอาย เหมือนคนติดยาเสพติดที่ต้องการปริมาณยามากขึ้นเรื่อยๆ ความสุขชั้นที่ 1 จึงนำมาซึ่งการแย่งชิงเบียดเบียน ทั้งเพื่อนมนุษย์หรือสังคม ตลอดจนธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความสุขชั้นนี้จึงเป็น ความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น

ความสุขชั้นที่ 2 เป็น **ความสุขที่เกิดจากการให้ด้วยความเมตตากรุณา หรือด้วยความศรัทธา** เช่น พ่อแม่ให้ลูก เพื่อนช่วยเพื่อน ให้การทูลบารุงศาสนา ให้ความร่วมมือช่วยเหลือส่วนรวม เมื่อให้แล้วเห็นผู้รับมีความสุข เห็นสังคมและธรรมชาติแวดล้อมดีขึ้น ผู้ให้ก็มีความสุขที่ทำให้สิ่งดีงามเกิดขึ้น ความสุขจากการให้จึงเป็น **ความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ** แต่ต้องให้ด้วยจิตเมตตากรุณาหรือศรัทธาจึงจะเป็นความสุขชั้นที่ 2 หากให้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ เช่น ให้สินบน ก็คงตกอยู่ในวังวนของการแสวงหาทรัพย์มาซื้อสิ่งบำรุงบำเรอเพื่อความสุขชั้นแรก แม้จะเบียดเบียนทำลายประเทศชาติก็ไม่รู้สึกผิด

ความสุขชั้นที่ 3 คือ **ความสุขที่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์** มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่รวมกันเป็นครอบครัว ชุมชน และสังคม ต้องอยู่อาศัยท่ามกลางธรรมชาติแวดล้อม และต้องทำงานเลี้ยงชีพ ดังนั้นความสุขชั้นที่ 3 จึงประกอบด้วย การได้อยู่ในสังคมที่เอื้อเพื่อช่วยเหลือกัน ไม่เอาัดเอาเปรียบเบียดเบียนกัน **การได้อยู่ในธรรมชาติแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อชีวิต** เช่น ผืนดินต้องตามฤดูกาล ไม่มีภัยแล้งหรือน้ำท่วม รวมทั้งการทำงานแล้วได้ผลงานที่แท้จริงตามธรรมชาติของงาน

ข้อความที่ว่า **ได้ผลงานที่แท้จริงตามธรรมชาติของงาน** พระพรหมคุณาภรณ์ยกตัวอย่างเรื่องการทำสวนว่า ถ้าคนทำสวนต้องการผลงานตรงตามธรรมชาติของงานคือต้นไม้เจริญเติบโตออกดอกออกผล เมื่อผลงานออกมาตรงตามความต้องการก็จะมีความสุข จัดเป็นความสุขชั้นที่ 3 แต่ถ้ามองข้ามขั้น คือต้องการเงินค่าจ้างทำสวน ความสุขจะไปผูกอยู่กับจำนวนเงินที่จะนำไปหาความสุขชั้นที่ 1 เหมือนนักเรียนถ้าต้องการเงินไปตามธรรมชาติของการเรียน คือเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เมื่อเกิดการเรียนรู้ก็จะมีความสุข แต่ถ้าต้องการมุ่งไปที่คะแนนหรือเงินรางวัล ความสุขก็จะผูกอยู่กับคะแนนหรือเงินรางวัล ดังนั้นความสุขชั้นที่ 1 จึงสามารถลดความสุขที่เกิดจากการทำงานแล้วได้ผลตามธรรมชาติของงาน รวมทั้งบั่นทอนความสุขจากการ **ได้อยู่ในสังคมที่เอื้อเพื่อช่วยเหลือกัน** และจากการได้อยู่ในธรรมชาติแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อชีวิตด้วย เพราะความสุขชั้นที่ 1 นำมาซึ่งการแย่งชิง เบียดเบียนทั้งเพื่อนมนุษย์ สังคม ตลอดจนธรรมชาติแวดล้อมดังกล่าวข้างต้น แต่ในทางตรงกันข้าม ความสุขจากการให้ ไม่ว่าจะให้ความช่วยเหลือเพื่อน

มนุษย์ สังคม ช่วยอนุรักษ์ฟื้นฟูธรรมชาติแวดล้อม กลับช่วยส่งเสริมให้เกิดองค์ประกอบเกี่ยวกับสังคมและธรรมชาติแวดล้อมของความสุขขั้นที่ 3

ความสุขขั้นที่ 4 คือ ความสุขจากการปรุงแต่งจิตใจ มนุษย์สามารถปรุงแต่งจิตใจให้ทุกข์หรือสุขก็ได้ แต่ส่วนใหญ่มักจะปรุงแต่งทุกข์ คือเก็บเอาอารมณ์ที่ไม่ดี ที่ขัดหู ขัดตา ขัดใจ มาครุ่นคิดให้ไม่สบายใจ จึงควรเก็บเอาแต่อารมณ์ที่ดีมาปรุงแต่งใจให้สบาย แม้แต่หายใจก็ฝึกปรุงแต่งความสุขไปด้วย เช่น หายใจเข้า ทำใจให้เบิกบาน เวลาหายใจออก ก็ทำใจให้โปร่งเบา คือฝึกปรุงแต่งจิตให้ร่าเริงเบิกบาน อิ่มใจ มีความสุข จนถึงขั้นมีสมาธิ คือจิตอยู่กับสิ่งที่ต้องการ ไม่มีอะไรมารบกวน

ความสุขขั้นที่ 5 คือ **ความสุขเหนือการปรุงแต่ง** เป็นความสุขที่เกิดจากการพัฒนาปัญญาจนเห็นแจ้ง รู้เท่าทันความจริงของโลกและชีวิต วางจิตลงตัวสนิทกับทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นจิตที่สบาย ไม่มีอะไรกวน คนที่จิตลงตัวเช่นนี้จะมีความสุขประจำตัวอยู่ตลอดเวลา เป็นความสุขเต็มอ้อมอยู่ข้างใน ไม่ต้องหาจากข้างนอก แม้จะมีสิ่งบำรุงบำเรออันเป็นความสุขขั้นที่ 1 ก็เสพสุขโดยไม่ยึดติดและห่วงกังวลว่าสิ่งนั้นจะหมดไป เพราะเห็นแจ้งแล้วว่าไม่มีอะไรจริงยั่งยืน จึงเป็นผู้ที่มีชีวิตที่พร้อมที่จะทำเพื่อคนอื่นได้เต็มที่

ความสุขขั้นที่ 1 เป็นความสุขที่ต้องแสวงหา ส่วนความสุขขั้นที่ 2-5 เป็นความสุขที่สร้างขึ้นได้ มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่ฝึกได้ พัฒนาได้ ทั้งร่างกายและจิตใจ จึงขอเชิญชวนให้พัฒนาตนจนสามารถสร้างสุขขึ้นมาได้ภายในตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาสิ่งบำรุงบำเรอภายนอกมากนัก

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างรหัสคำตอบ			
01	การได้อยู่ในสังคมที่เอื้อเพื่อช่วยเหลือกัน				
02	ความสุขจากการเสพสิ่งบำรุงบำเรอ				
03	ความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ				
04	ความสุขที่เกิดจากการให้				
05	ความสุขที่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์				
06	ความสุขเหนือการปรุงแต่ง				
07	ได้ผลงานที่แท้จริงตามธรรมชาติของงาน				
08	ได้อยู่ในธรรมชาติแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อชีวิต				
09	ต้องมีให้ได้ ไม่มีไม่ได้				
10	ประเภทหรือขั้นของความสุข				

(บทความที่ ๑๖) เด็กไทยกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ก่อนวันเด็กแห่งชาติ 1 วัน คือเมื่อวันที่ 9 มกราคม พ.ศ.2558 ในรายการเจาะข่าวเช้าของสถานีวิทยุ จ.ร.ดร.ธีรรัตน์ พันทวี ได้พูดคุยสัมภาษณ์รัฐมนตรีกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คือ ดร.พิเชฐ ดุรงคเวโรจน์ ว่าเด็กไทยจะช่วยสร้างชาติได้อย่างไรผ่านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้เขียนเห็นว่าถ้านักเรียนได้อ่านบทความนี้ น่าจะเกิดความสนใจและตั้งใจเรียนวิทยาศาสตร์กันมากขึ้น ถ้าคนไทยจำนวนมากเก่งวิทยาศาสตร์ สิ่งที่จะตามมาซึ่งจะช่วยให้ประเทศสามารถแข่งขันกับนานาชาติได้ในเวทีโลก ก็คือ นวัตกรรม เทคโนโลยีใหม่ๆ และทรัพย์สินทางปัญญา

ถึงแม้ว่าเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งเก่งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาก จนได้รับรางวัลระดับนานาชาติดังที่มีข่าวเป็นระยะๆ แต่เมื่อมองในภาพรวมยังถือว่ามีความน้อย กล่าวคือเด็กไทยสนใจ **เรียนต่อด้านวิทยาศาสตร์น้อย** และแม้จะมีการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์อยู่ในหลักสูตรทุกระดับตั้งแต่ประถมศึกษาจนอุดมศึกษา แต่ก็ไม่ตั้งใจเรียนวิทยาศาสตร์

ในสภาพการณ์ปัจจุบันของเรา มีเหตุปัจจัยหลายประการที่ทำให้คนส่วนใหญ่ไม่สนใจเรียนต่อด้านวิทยาศาสตร์ หรือถึงเรียนตามหลักสูตรก็เรียนแบบไม่ตั้งใจ เรียนแบบท่องจำ หรือเรียนเพียงเพื่อสอบให้ผ่าน ปัจจัยที่สำคัญประการแรกคือ **ขาดแรงบันดาลใจ** ดร.พิเชฐ กล่าวว่า จะต้องหาต้นแบบที่เก่งและประสบความสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์ และเป็นทีเด็ก ๆ เห็นว่าเท่ อยากเอาเป็นแบบอย่าง มาช่วยพูดคุยเล่าประสบการณ์เพื่อให้เห็นประโยชน์ เห็นคุณค่า และกระตุ้นความสนใจวิชาวิทยาศาสตร์ ทางกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเองก็มีกิจกรรมหลายอย่างสนับสนุนการสร้างแรงบันดาลใจ มีถนนสายวิทยาศาสตร์ ซึ่งในช่วงวันเด็กแห่งชาติปีนี้จัดเพิ่มเป็น 3 วัน และจัดเพิ่มขึ้นหลายแห่ง มีสถาบันดาราศาสตร์แห่งชาติที่มีกล้องดูดาวซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุดในอาเซียนที่ดอยอินทนนท์ นอกจากจะให้ความรู้แก่ผู้ที่มีโอกาสไปเยี่ยมชม ยังได้เผยแพร่ข้อมูลความรู้ด้านดาราศาสตร์ไปยังศูนย์การเรียนรู้ของจังหวัดต่างๆ ด้วย เพื่อสร้างความพิศวงและความสนใจอยากรู้ อยากเห็นให้แก่เด็กนักเรียนและผู้สนใจ มีพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ที่จังหวัดปทุมธานี มีรถคาราวานวิทยาศาสตร์กระจายความรู้ไปตามโรงเรียนต่างๆ ทั่วประเทศ เป็นต้น

ปัจจัยต่อมาคือ ในโรงเรียนส่วนใหญ่ **กระบวนการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ยังไม่ดี** เนื่องจากขาดแคลนครูสอนวิทยาศาสตร์ที่เก่งๆ ปัญหานี้กำลังหาทางแก้ไข เช่น ขอให้มหาวิทยาลัย 5 แห่งเข้าไปช่วยปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ และกำลังพิจารณาหาทางให้ผู้เรียนจบสาขาวิทยาศาสตร์โดยตรงเป็นครูผู้สอน ดังที่หลายประเทศทำกัน หาวิธีลดภาระงานครู และสนับสนุนครูในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ รวมทั้งกำลังสนับสนุนให้เกิดการเรียนการสอนในสถานประกอบการจริงโดยส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างภาคการศึกษา กับภาคเอกชน ซึ่งนอกจากเป็นการเรียนรู้นอกห้องเรียน ยังจะช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจถึงประโยชน์ของการนำวิทยาศาสตร์ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบกิจการ

ปัจจัยประการสุดท้าย คือเรื่องตำแหน่งการงานสำหรับผู้เรียนจบทางด้านวิทยาศาสตร์ ปัจจุบันกล่าวได้ว่า **งานที่จะรองรับยังมีน้อย** สำหรับแนวทางแก้ปัญหานี้ ดร.พิเชฐ มีความเห็นว่าควรหาทางสนับสนุนและชี้แนะให้ภาคการผลิตของเอกชน เห็นความสำคัญของการมีหน่วยวิจัยพัฒนาดังเช่นบริษัทใหญ่ๆ ในต่างประเทศ เพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิต เพิ่มคุณภาพผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสร้างนวัตกรรมและทรัพย์สินทางปัญญา ในระยะยาวจะได้สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ในเวทีโลก ดังนั้นถ้าภาคเอกชนมีงานวิจัยพัฒนาเพิ่มขึ้น ตำแหน่งงานรองรับนักวิทยาศาสตร์ก็จะมีมากขึ้น สำหรับทรัพย์สินทางปัญญา ประเทศเรามีศักยภาพที่จะทำให้เกิดขึ้นได้มากพอควร เพราะในภาครัฐเช่นสถาบันอุดมศึกษา มีผู้มีความรู้ความสามารถไม่น้อยที่มีผลงานวิชาการที่สามารถนำมาต่อยอดได้ แต่เนื่องจากจุดประสงค์หลักของภาครัฐไม่ใช่การทำธุรกิจเพื่อหารายได้ จึงมีงานที่เป็นทรัพย์สินทางปัญญาเกิดขึ้นไม่

มาก ขณะนี้จึงกำลังดำเนินการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ให้ภาครัฐและเอกชนสามารถแบ่งผลประโยชน์กันได้หากร่วมมือกันนำผลงานทางวิชาการของคนในภาครัฐ มาพัฒนาเป็นทรัพย์สินทางปัญญา

ปัจจัยที่กล่าวข้างต้นยังมีผลต่อกันและกัน คือเหตุที่เด็กขาดแรงบันดาลใจยังเกิดจากปัจจัยสองประการหลังด้วย ขณะนี้กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกำลังพยายามบูรณาการกับกระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อหาแนวทางและวิธีการแก้ไขทั้งสามประการที่กล่าวมาได้ เนื่องจากเห็นว่าการศึกษาที่เด็กไทยส่วนใหญ่ไม่ตั้งใจเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และเรียนต่อด้านวิทยาศาสตร์น้อย ย่อมเป็นอุปสรรคขัดขวางความหวังที่จะให้คนไทยจำนวนมากเก่งวิทยาศาสตร์

ในขณะที่หลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องกำลังดำเนินการแก้ไขปัญหา เด็กไทยก็ควรปรับมุมมองของตนเกี่ยวกับการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วย คือมองให้เห็นคุณค่าว่า ในอนาคตวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นี้แหละจะเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการพัฒนาตนเองและประเทศชาติ ให้สามารถแข่งขันกับชาติอื่น ๆ ได้ เพราะเมื่อประเทศเรามีคนจำนวนมากเก่งวิทยาศาสตร์ ก็จะทำให้เรามีนวัตกรรม มีทรัพย์สินทางปัญญา ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสามารถเป็นแหล่งรายได้หลักอีกอย่างหนึ่งของประเทศนอกเหนือจากภาคเกษตรกรรมและการท่องเที่ยว

เลขกำกับ	ข้อความที่กำหนด	ที่ว่างสำหรับร่างคำตอบ			
11	กระบวนการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ยังไม่ดี				
12	ขาดแรงบันดาลใจ				
13	คนไทยจำนวนมากเก่งวิทยาศาสตร์				
14	งานที่จะรองรับยังมีน้อย				
15	ทรัพย์สินทางปัญญา				
16	เทคโนโลยีใหม่ ๆ				
17	นวัตกรรม				
18	ไม่ตั้งใจเรียนวิชาวิทยาศาสตร์				
19	เรียนต่อทางด้านวิทยาศาสตร์น้อย				
20	สภาพการณ์ปัจจุบัน				